

Borut Kumar

PESMI DUŠE (poezije)

Borut Kumar

© PESMI DUŠE (poezije)

Prva elektronska izdaja

<https://www.pesem-atlantee.si/zbirka-poezij-pesmi-duse/>

Naslovnica: *Andreja Svetlič*

Fotografije: *Borut Kumar*

Samozaložba

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni
knjižnici v Ljubljani

[COBISS.SI-ID 129920003](#)

ISBN 978-961-07-1374-6 (PDF)

Gonjače

2022

KAZALO	stran
Kazalo.....	3
Uvod.....	6
Posvetilo.....	7
1. poglavje: LJUBEZEN: izbor posebnih pesmi.....	9
-Elisabetta (moja prva poezija).....	10
-Čakaš me.....	12
-Šepet.....	13
-Čakajoča na stolpu.....	14
-Objem na Zvezdni gori.....	15
-Čutim te.....	16
2. poglavje: Elisabetta - njeni zadnji dnevi.....	17
-Pismo Ljubljeni 8.....	19
-Kapljica upanja.....	21
-Bojevnica Elisabetta.....	23
-Večna ljubezen.....	24
3. poglavje: Elisabetta – solze žalosti.....	26
-Pismo Elisabetti v raju.....	28
-Pismo Elisabetti v raju 3.....	31
-Una Stella in Cielo.....	33
-Vrnitev domov.....	35
-Neskončna radost.....	37
-Pismo večni ljubezni.....	39
-Ne joči, Ljubezen moja.....	41
-Večni objem.....	43
4. poglavje: Nesmrtna je Njena duša.....	44
-Objem v Raštelu.....	46
-Na klopci ljubezni.....	48
-Vrnila si se.....	49
-Daleč je Tvoj grob.....	51
-Petdeset let.....	53
-Predvečer obletnice.....	55
-4:45h – Sedmi maj 2020.....	56
-Pred Levjimi vrati.....	57
-Tebi, Najdražja.....	59
-Neminljiva ljubezen.....	60
-36. obletnica – zahvala.....	62
5. poglavje: Duhovna rast in Ljubezen Boginje.....	64
-Vesna (Boginja pomladi).....	65
-Moja veroizpoved.....	66
-Sporočilo boginjam (ženskam).....	68
-Pismo Boginji.....	69
-Goddess.....	70
-Sporočilo Boginje.....	71
-Tolažbe in ljubezen.....	73
-Poziv Najvišji.....	75
-Pesem Njene Lepote.....	77
-Ptice – glasnice Boginje.....	78
-Prebudite dušo!.....	79
-Poglej biser v sebi.....	80

-Pismo Najdražji (Boginji).....	81
-Zlata spirala.....	82
-Prebujena Kundalini.....	84
-Prisluhni duši.....	86
-Poti nazaj več ni.....	87
-Prebujena duša.....	88
-Duše Svetlobe.....	89
-Sprušujem Te.....	90
6. poglavje: Tenebrae ("Gothic").....	91
-Noč (Sence).....	92
-Sam v gradu (Nikjer nikogar ni).....	93
-La Morte e il Violino.....	95
-In Noctis Tenebris.....	96
-Prikazni.....	98
-Vrnitev.....	100
7. poglavje: Pesmi upora in svobode.....	101
-Partizan.....	103
-Duh partizana.....	105
-Hlapci elite.....	106
-Pesem svobode.....	107
-Volitve (govno).....	108
-Pohlepni veljak.....	109
8. poglavje: Goriška Brda in pesmi v briškem dialektu.....	110
-Goriška Brda (Oda domačim krajem).....	111
-Peternel.....	113
-Sabotin.....	115
-Klanec Cerovo.....	117
-Rojstna vas (moja prva poezija v briščini).....	118
-Čudna klapa.....	120
9. poglavje: ATLANTEA (Domovina moje duše).....	121
-Atlantea (Oda pradomovini).....	122
-Potovanje.....	124
-Ko Odo si zapela.....	127
-Na Zvezdnem vrtu.....	128
-Jutro v Zalivu magije.....	130
-Bobni bobnajo.....	131
-Sirota na krovu ladje.....	132
10. poglavje: Ostale pesmi.....	134
-Noč razodetja – I.del (Ples v gozdu).....	136
-Noč razodetja – II.del (Razodetje večne Ljubezni).....	137
-Noč razodetja – III.del (Obisk pri čudoviti duši).....	139
-Atlantida.....	141
-Nevihta.....	142
-Na grmadi sem (govor "čarovnice").....	143
-Zadnji izdih.....	144
-Pismo Ljubljeni 2.....	146
-V Njenem krogu.....	147
-Zadnji objem.....	148
-Pesnik se predstavi.....	150
-Gorniška.....	152
-Sončni zahod.....	153

-Vam, duše edinstvene.....	154
-Ne boj se sprememb.....	155
-Pismo pesnici.....	157
-Prebudi se, pesnica!.....	158
-Let čarovnice.....	159
-Volilni kraval.....	161
Zahvale.....	162

UVOD

Ko duša z besedami spregovori in se s čustvi poveže, takrat nastane poezija. V zadnjih dveh letih je imela kaj povedati: od ljubezni, žalosti, spominov na prejšnja življenja, vse do preskokov na duhovni poti, pa tudi jeze uporniškega duha. Vendar največ je govorila in to še vedno govori, o ljubezni. Največ o čutenju ljubezni do izvoljenke, pozneje pa do njene nesmrtno duše.

Moja pesniška pot se je začela konec marca 2020, ko sem najdražji, Elisabetti, hotel pripraviti eno lepo presenečenje, v obliki pesnitve. Že po prvi poeziji, pa so si navdih sledili eden za drugim, še posebej po njeni smrti, 7. maja istega leta, ko so poezije bile pisma naslovljena njeni duši.

Slog se je hitro spreminjal, tematika pa nekoliko manj. Bralec bo hitro opazil spremembe sloga in to skozi odbobja, ki so zaznamovala mojo duhovno pot:

-začetno obdobje, ali obdobje žalosti, od konca marca, do decembra 2020

-krajše obdobje, ko sem bil pod pesniškim vplivom Janeza Menarta: december '20 – februar '21

-obdobje pomiritve: februar '21 – september '21

-obdobje samospoznanja: september '21 -

Zbirka je razdeljena na različna poglavja, kjer so zbrane najboljše pesmi. Mnoga poglavja imajo tudi kratek opis, s pomočjo katerega bo bralcu lažje razumeti čutenja, pa tudi sporočila globoke ljubezni, ki preveva iz prenekatere pesmi.

Seveda pa v zbirki ne boste našli samo ljubezenskih pesmi. Tu so še pesmi posvečene uporniškemu duhu, pesmi povezane s prejšnjim življenjem (Atlantea), nekaj tudi bolj v »gothic« stilu, ne manjka niti kakšna v briškem dialektu, čeprav s pomanjkljivo pisavo.

Veliko je tudi pesmi s področja duhovne rasti in osebnega verovanja. Najde se tudi kakšna pesem v tujem jeziku, predvsem italijanščini, ki mi je v poeziji kar privlačna.

Pri selekciji poezij sem poslušal moj notranji glas, nisem pa zanemaril mnenja mojih facebook bralcev. Seveda pa gre za prvo verzijo zbirke »Pesmi duše«, ki bo v prihodnosti doživela dopolnitve in še boljše oblikovanje.

Prijetno branje želim.

Borut Kumar (avtor)

POSVETILO

Vrstijo se spomini,
v solzah iskrečih,
radosti svetleči,
v hrepenenju neskončnem...

Kje že, je tisti dan,
ko prva pesem Tebi,
v srcu mojem se rodila,
z dušo se spojila
s poljubom te naslovila?

Tu si še bila!
Ko zadnji dnevi so bežali,
v bolečinah in solzah
slovesa neizbežnega,
tega, ki kmalu je prišel.

Meseci žalosti,
teme in praznine,
s solzami prepojeni,
s srcem krvavečim,
dušo potrto...
To pravi pekel je bil!

A tudi to minilo je
in življenje se povrnilo,
ljubezen večna se okrepila,
duši najini se spojili.

Še vedno v meni si, vedno boš!

Oltar v srcu mojem,
ljubezni pravi je posvečen,
Boginjo tam časti,
najin objem slavi!

Elisabetta!
Ljubezen moja večna!
Knjigo mojo ti posvečam,
z objemi ljubezni neminljive,
s poljubi srčne radosti,
Pesmi Duše ti poklanjam.

Naj ljubezen najina,
med planeti se prenaša,
nad zvezdami se ponaša,
kot domovina naša, Atlantea!

Elisabetta!
Ljubim Te!

Avgust '22

1. poglavje

LJUBEZEN:

izbor posebnih pesmi

slika: Andreja Svetlič

ELISABETTA

Čudovita mladost je bila,
magična in romantična,
nepozabna mladost.

Bilo je davnega leta,
ko v šelestenju jesenskega listja,
v romantičnem mestu,
magičen trenutek zgodil se je,
in več en je ta ostal.

Objem, ki božanski je bil,
poljub nepozaben in usoden,
združitev src in duš,
zaznamovala sta našo večnost.

Tvoj pogled,
tvoj nasmeh,
tvoje besede,
tvoja lepota...
Še vedno ista si!
Popolna in najlepša!

Prava ljubezen večna je,
hrepenenje neskončno,
zaveznitvo popolno,
to, kar neuničljivo je.

Kruto preklestvo,
hotelo ločiti nas je,
ne dovoli, da skupaj bi ponovno bila,
a prava ljubezen neuničljiva je!
Ne obstaja sila, ki uničila bi, to
kar neuničljivo je! Ni te sile!

Srce mi krvavi, duša se bori,
nevidni sovrag postavil se med nama je,
ne sme mu uspeti, premagan bo,
kot vsako zlo na svetu tem!

Najini srci, najine duše,
združeni so,
na tem svetu
in v večnosti.
Veva, da združena sva,
pod prisego Ljubezni,
večne in prave Ljubezni.
Neuničljive Ljubezni.

Ljubim te Elisabetta!

Borut

27.3.2020 (moja prva poezija)

ČAKAŠ ME

Vidim te, v solzah Tvojih,
ko na gradu čarobnem,
s hrepenečim pogledom
zazrta v Ljubezen večno,
to, ki naju predstavlja!

Čakaš me!
Da objel bi Te,
v nežnosti dehtečih cvetov,
tistih, ki nikoli ne uvenijo!

Čakaš me!
Da poljubil bi Te,
v radosti božanski,
te, ki neuničljiva je!

Čakaš me!
Da zaplesala bi,
v plesu magičnem,
tega, ki nikoli ne mine!

Čakaš me!
Da skupaj dirjala bi,
med zvezdami bleščečimi,
se lovila in igrala
med planeti in meteoriti!

Čakaš me!
Čakaš me!
Ujela se bova!
Dočkala me boš!
Ljubim te, Elisabetta!

15.11.2020

ŠEPET

Že spet ta šepet,
znanega mi glasu,
ki od tam prihaja,
koder sonce zahaja.

Kot dan, ki se poslavlja,
kot noč, ki se najavlja,
kot zvezda, ki se naslaja,
duši mi skrivnostni
besedo mi podarja.

Nežen je ta glas, a
v srce božajoč,
na dušo pihajoč...
...in skrivnost oznanja.

Le kaj šepeta mi ta glas,
ko zamaknjen zrem v nebo,
tja, med zvezde svetleče
in sončne žarke bežeče?

Ena sama je ta beseda,
kot resnica večna,
ki v krogu življenj
vedno ta blesti ...
in....slavi:

Ljubezen!

24.1.2022

ČAKAJOČA NA STOLPU

Grajski vrt, v prelivanju barv
mogočno obzidje krasi,
gradu veličastnega, ki
kot gnezdo orlovo
nad deželo domačo bedi.

Kot v pravljici se zdi,
ko nad krasoto očarljivo,
postava skrivnostna
na stolpu se mudi.

Magičen je videz njen,
kot gloria sredi gora,
kot luna sredi noči,
kot mavrica sredi polja.

Njen zasanjan pogled,
z leskom v očeh,
v daljavo široko zazrt,
kot nekoga bi čakala.

Nekoga, ki dolge eone ga pozna,
nekoga, ki vedno jo ljubil je,
nekoga, ki večno njen...
...bil,...je,..in bo!

Ve, da se vrnil bo,
da poljubil in objel,
v plesu neskončnem,
z njo za vedno bo ostal!

14.8.2021

OBJEM NA ZVEZDNI GORI

Le kaj tako gledaš me,
s pogledom nežnim,
nasmehom leskečim,
zaljubljenosti polnim?

Vetrič nežno boža ti lase,
ko na Zvezdni gori stojiš,
pred svetiščem Ljubezni,
in ponosom domovine.

Pred tabo nemo stojim,
začaran od lepote Tvoje,
s solzami radosti v očeh,
veselim se magične noči
...na Zvezdni gori.

Objameva se!
Žar ljubezni večne
iz duš najinih preveva,
pesem utripa src prepeva,
dol do mesta odmeva!

Prelepa je ta noč,
pod zvezdnatim nebom,
ob šepetu skrivnostem,
v svetišču mogočnem,
...na Zvezdni gori.

Magična je ta ljubezen,
ljubezen atlantejska,
zaljubljenost neskončna
v poljubu neminljivem.

Še v plesu se zavrtiva,
ob glasbi svečnikov
in petju svečenic...
še dolga bo ta noč
...na Zvezdni gori.

21.1.2022

Pesem, je posvečena duši Elisabethe v zahvalo za Njena sporočila in Znanja, ki mi jih podarja, ter Moč in Energijo, ki mi jo stalno obnavlja.

ČUTIM TE

Čutim te!
Ko v globino duše
sega mi tvoj glas,
in duša Tvoja
boža mi srce.

Čutim te!
Ko sredi noči
prebujam se,
in misli moje,
k Tebi hite.

Čutim te!
Ko igriva pesem Tvoja,
v smejočih se tonih,
kot plaz po strmini,
proti meni drvi in me lovi.

Čutim te!
Da predaja zdaj prihaja
in zidovi hitro padajo,
kot mrak pred zoro,
svetlobi se predajam.

Čutim te!
Da bitke konec je,
pobeg možen več ni,
le objem še sledi
in poljub dokončen.

Čutim te
in ljubim te!

Julij 2022

2. poglavje

Elisabetta: njeni zadnji dnevi

Na fotografiji: plumeria velja v nekaterih kulturah sveta za simbol upanja in življenja

Elisabetti se je zdravstveno stanje konec aprila 2020 hitro poslabšalo. Že 2. maja sem iz bolnišnice bil obveščten, da ji popušča srce in naj bom pripravljen. Upal sem do zadnjega trenutka...

V tem obdobju se je v meni prebudil pesniški duh, kateri se je pozneje razvijal. Tako v tem, kot tudi obdobju žalovanja, je nastalo veliko poezij, nekaj od teh je našlo mesto v zbirki.

PISMO LJUBLJENI 8

Zdravniki pravijo laži,
da umiraš ti.
Ne verjemi jim!
Na nasedaj jim!

Ti močnejša od smrti si,
Ti nepremagljiva si,
preživela boš,
za Svobodo in Ljubezen!
MORAŠ!

Tvoje srce vrage zlobne,
premagalo bo, kot ti!
Duša večna Tvoja,
naj vihar postane
in smrt premaga!

Zagrmi, udari,
trešči po usodi!
Spomni se prednikov naših,
ki za Svobodo borili so se!
Tudi ti to zmoreš,
saj Slovenka si!

Ostani na svetu tem,
odločno bori se,
za Ljubezen skupno,
saj poslanstvo Tvoje,
jasno ti je!

Elisabetta!
Vztrajaj in uniči vruga,
verjemi vase in v mene,
ti izjemna Bojevnica si,
ti zmoreš to!

Prosim te, ne umret!
Nobene kapitulacije!
Čakam Te,
a na svetu tem,
ne "Onkraj"!

Elisabetta!
Bori se in zmagaj!

Tvoj Borut, za večno Tvoj!

1.5.2020

KAPLJICA UPANJA

Mogoče misel dneva:
ko prideš do zaključka,
da ves denar sveta,
vreden kapljice upanja ni!

Ko te nič več ne briga
in le Ljubljeno v mislih imaš,
umirajočo in trpečo,
od sveta tega odpisano.

Jutro žalosti,
polno solza,
hudih skrbi,
ko na smrt
Ljubljene čakaš
in moliš,
da to se ne zgodi.

V črni temini
kapljica majhna zasveti,
tako majhna,
da komaj vidna je!
A vsaj nekaj zasvetilo
v predoru teme je!

Kapljica upanja,
majhna in skromna,
navidez nepomembna,
a tako božanska,
in zelo bogata,
v skromnosti Njeni!

Ko človek se prebudi
in Resnico spozna,
takrat le Ljubezen
pomembna je!

Kapljica upanja!
Majhna si,
kot solza,
a hvala da si!

2.5.2020

BOJEVNICA ELISABETTA

Pošasten vrag napadel te je,
vrag, ki smrt nosi,
pokončati te hoče,
a ne bo mu uspelo,
ker dovolila mu ne boš!

Z voljo trdno,
z mečem v roki,
ki Moč se imenuje,
spopadla z njim si se!

Močnejša od vraga si,
saj odločna in neuničljiva si!

Ti kot boginja Atena si,
znanje in moč imaš,
odločnost in modrost,
lepoto in hrabrost!
Ti zmagovalka boš!

V bitki tej z dušo in srcem,
s tabo sem,
a rajši bi z mečem v roki,
skupaj s tabo v bitki bil,
da vragu glavo skupaj odsekala mu bi!

Naj rajši vrag pome pride,
da na kose ga razsekam,
a ne upa se me,
tebe lotil se je,
slabše zanj, saj pozna te ne!

Pokončaj vraga,
razkosaj ga,
naj življenje Tvoje,
nad vsem slavi!

Zmagaj Elisabetta!
Ljubim te! S Tabo sem!
Na Fronto s Tabo hočem!

3.5.2020

VEČNA LJUBEZEN

Elisabetta, Betka moja!

S solzami v očeh,
z gorečim srcem,
večno zaljubljeno dušo,
tebi zapisano,
pišem ti to!

Ta svet naklonjen nama ni,
ovira in odbija kar Večno je,
ne dovoli, da objela
in poljubila ponovno bi se!

Če ti umreš, hočem tudi sam umret,
brez Tebe živeti mi ni!
Le kaj na svetu tem naj počnem,
brez Tvoje besede in Tvojega pogleda?

Le kje smisel Življenja je?
Vem kje!
V Objemu Ljubezni,
v poljubu Radosti,
v plamenu Večnosti,
Večnosti Ljubezni prave!

Tako močno si želim,
da na svetu tem,
objel bi te, in poljubil te!
Zmagati moraš,
naredi kar še sama veš,
naredi kar zmoreš vse
in zmoreš ogromno,
ne samo ogromno,
vse zmoreš,
ker Boginja si!

6.5.2020

3. poglavje

Elisabetta:
solze žalosti

Njena pot se je končala 7. maja, ob 4:45 zjutraj. To sem tudi jasno začutil, uradno pa izvedel šele pozno popoldne istega dne. Zame se je začelo daljše obdobje hude žalosti. Takrat je nastalo največ poezij, katerih kvaliteta pa je večinoma nizka. Iz nekaterih poezij se jasno čuti bes do usode (Poezija besa). Potekala je najhujša preizkušnja na moji duhovni poti.

PISMO ELISABETTI V RAJU

Trdno, prepričan sem,
da že aktivna iz Onostranstva si,
Raja Svobode in Ljubezni,
saj vse močnejše v duši ,
čutim Te!

Nisi zapustila me,
le dimenzijo zamenjala si,
še vedno in za vedno povezana sva, in bova!

Tvoja duša nesmrtna,
pri spreminjanju sveta deluje,
kateri Svobodo in Ljubezen potrebuje,
da Svet lepši in pravičnejši bi postal!

Svet, ki za vsa bitja Stvarstva
svetlejši in boljši bi bil,
svet, ki Svobodo in Ljubezen
predstavljal in udejanjal bi!

Tvoj pogled, nasmeh, besede Tvoje,...
Radost Življenja zame je bilo,
najlepše za kar živeti,
vredno je bilo!

Neizmerno pogrešam Te,
pogovore naše,
pogovore iskrenosti in veselja,
besede Ljubezni in lepote Duše Tvoje!
Prečudovite nesmrtnne duše Tvoje!

Življenje na svetu tem,
brezupno in nepomembno je!

Praznina duše in srca,
morilska in ubijajoča je,
le duša pesnika,
žalostinke piše lahko!
Ker Tebe več ni!

Dolina Žalosti,
kanjon solza,
potrnosti neizmerne,
bolečin neskončnih,
a tudi upora proti
Usodi krivični!

Elisabetta!

Neizmerno pogrešam Te!
Večno ljubim Te!
Rajši umrem,
kot brez Tebe živel bi!

A boril se bom, da
združil s Tabo se bom,
v večnem plesu Radosti,
v večnem Objemu Ljubezni!

A sedaj zagrmel bom,
z vso silovitostjo svojo:
K vragu in prekleti bodejo naj
tiste sile, ki Ljubezen našo
na svetu tem, preprečili so!
Bog ali Satan, ne zanimajo me pravljice!
Marija ali Durga, ne zanimajo me simboli!
Zame, le ti obstajaš še!
Edino Ti, Elisabetta,

edina Ljubezen si Ti!
Zame Edina in Večna si!
Zame Boginja si!
Kmalu objel te bom!

9.5.2020

PISMO ELISABETTI V RAJU 3

Glej, Ljubljena moja
kaj vse v Brdih imamo:
prelepa pokrajina,
polna očarljivih gričev,
sladkega sadja in opojnega vina!

Dežela sonca in svetlobe,
kjer klene roke to krasoto
negujejo, v nebo dvigujejo,
kjer angele razveseljujejo!

La zakaj te tu ni več?
Želela si češenj,
briških češenj,
najboljših kar jih je!
Hotela na trgatvi biti,
da prelepe grozde,
v angelske roke polagala bi,
da vino božansko nastalo bi!

Iz srca in duše podarjam Ti
te češnje slastne,
briške češnje,
te, ki tako močno
želela si jih!
Letos enkratne so!

Elisabetta!
Češnje čakajo Te,
marelice veselijo se Te,
objem moj
po sadovnjakih popeljal Te bo!
Vrni se!

Ljubim Te!

31.5.2020

UNA STELLA IN CIELO

Ti vedo!

Ti sento!

Un senso strano,
come se fossi qui,
vicino a me!

Splendente come Eternita,
gioiosa e ridente,
amorosa e felice!

Passatti son' mesi
da quando
la Stella diventata sei!
Mesi di lacrime,
tristezze immane,...
sogni, che morti sono!

Splendi Amore mio,
nel cielo infinito,
dove la luce splendente,
vittoria infinita rapresenta!

Vorrei vedere,
per ultima volta,
il sorriso Tuo,
quello che divino e,
e rimmara, per sempre!

Torni da me!
Il cuore mi piange,
l'anima nella tristezza infinita,
nel dolore e lacrime,
sta morendo!

Elisabetta!
Ti amo!

19.8.2020

VRNITEV DOMOV

Skozi bele oblake
k Tebi letim,
da našel bi Te,
tam, v Kraljestvu,
kjer Ljubezen naša je doma!

Draga moja!
Prva in zadnja,
večna in edina!

Srce izkrvavelo mi je,
telo v žalosti umira mi,
a duša, veseli se Te,
saj Svoboda na vratih je!

Slava Ljubezni, ki
kot luč ob zori novega dne,
dokončno zmago slavi!

Da, tista zmaga,
ko za veke vekomaj,
veselila se je bova,
ko poljubi naši
krasota Vesolja bodo!

Ko v objemu večnemu
za vedno plesala bova,
tam, pod gradom Ljubezni,
pod sojem zvezd čarobnih,
v pišu vetra romantičnega,...
tam, kjer vedno sva bila!

Elisabetta, Betka moja!
K Tebi se vračam!
Ne boš me dolgo čakala!

Elisabetta!
Ljubim Te, za vedno!
Ena in Edina zame si!

17.9.2020

NESKONČNA RADOST

Usedem se,
umirim um in telo,
...koncentracija,
koncentracija...

Kličem Te,
vizualiziram Te!
Pomoč devetih kristalov
v krog vesoljni postavljenih,
kjer v centru magija
se nahaja in izžareva,
moč neskončno,
opravili nalogo so!

Tema,...
nato pa spirala svetleča,
spirala Boginje,
k Tebi popelje me!

Spet sem tu!
Pod gradom našim,
kjer krošnja kostanja,
kraj radosti predstavlja!

Jesensko sonce boža
kar romantično je,
to, kar doživeto je bilo,
to, kar večno bo!

K Tebi se usedem,
objamem in poljubim Te,
pogleda Tvojega se veselim,
besed Tvojih se radostim!

Spet skupaj sva!

Listje šelesti,
v nežnem vetriču,
kot lasje Tvoji,
ki v žarkih sončnih
čar nežnosti slavijo!

A gledaš me,
s pogledom misterije polne,
ta, ki zaljubljenost večno čuti!

Le kaj bi dal, da
za vedno tu bi ostal,
da v večnem objemu,
v poljubu neskončnem,
s Tabo bi zaplesal!

A plesala bova!
Kmalu, zelo kmalu!

Elisabetta!
Ljubim Te!

27.9.2020

PISMO VEČNI LJUBEZNI

Hodim po puščavi,
izgubljen v brezupu,
pod nebom sivim,
kjer zvezd zmanjkalo je,
in sonce ugasnilo je!

Sivina in tišina,
turobno in depresivno...

A zasijala je svetloba,
nebo se je razprlo...
pred mano cvetoč travnik
v krasoti zablestel je!

Med prekrasnimi cveticami,
barvitimi metulji,
pojočimi pticami,
zagledal sem Te!

Da! Našel sem Te!
Ptice prepevajo ti pesem
Ljubezni in Radosti,
cvetlice, čar Tvoj
v nebo slavijo,
metulji, nežno obraz Tvoj
gladijo in se ga veselijo!

Prekrasna si,
v Radosti Stvarstva!
Kot sij najsvetlejše zvezde,
Harmonijo prinašaš,
a pogled božanski,
Ljubezen razglaša!

K Tebi se približam,
objamem in poljubim Te!
Kot barve metuljev in rožic,
mavrica naju objame,
ob petju poezije ptic,
in Ljubezni goreče,
katera
nikoli minila ne bo!

Elisabetta!
Ljubim Te!
17.10.2020

NE JOČI, LJUBEZEN MOJA!

Slišim glas neba,
Tvoj boleči jok,
poln solza hrepenenja...

Čutim, iz duše moje,
da hudo Ti je!
Tudi meni je!

Pogrešaj me,
v zasanjanosti
Ljubezni neskončne!

Želiš si me,
da objel bi Te,
poljubil in
zaplesal s Teboj!

Vse svojo ceno ima,
tudi večna Radost,
zatorej potrpi še malo!

Ljubezen,
Svobodi zapisana,,
neskončna v Radosti,
bleščeča kot sonce,
barvita kot mavrica,...
zmagala bo!

K Tebi, o preljuba
prihajam,
da pogleda Tvojega
radostil bi se,
da veselje neopisljivo
delil s Tabo bi!

Prehod začel se je,
ne boš me dolgo čakala,
saj vrata Lepote odprta so,
Tvoje Lepote!

Moč Ljubezni prave
kot Prapok je:
neuničljiv in večni,
svetlejši od Svetlobe,
srečnejši od Sreče!

Elisabetta!
Prihajam,
na ples Ljubezni večne,
poljub nebeški,...
k Tebi!
Ljubim Te!

18.10.2020

VEČNI OBJEM

Še lest padajočega listja,
v magični vasici,
v svetlobi jesenskega sonca...
tam, kjer tvoj dom name čaka.

Pričakala si me, kot
pred davnimi leti.
Hotela si, da pridem,
in prišel sem!

Objela sva se,
na klopco se usedla
in se gledala.

Tvoj pogled, neopisljivo lep,
nasmešek, presegajoč vse lepote,
glas Tvoj, ki lepšega ni,...

Objeta v magični toplini,
v večni zamaknjenosti
neminljive Ljubezni,
za vedno ostala sva.

Elisabetta!
Ljubim Te!

20.10.2020

4. poglavje

NESMRTNA

JE

NJENA

DUŠA

Solze so se umirile. Spoznanje, da je Njena duša večna ter čutenje Njene bližine, me je počasi postavljalo na noge in vračalo v življenje. S tem so se začele drugačne poezije, obenem pa tudi vzponi na duhovni poti.

Kar te ne ubije , te okrepi!

OBJEM V RAŠTELU

Dolga leta nazaj, v mestu kulture,
polnega življenja in hrupa,
po ustaljeni taktiki,
ponovno srečala sva se.

Travnik. Ulice polne. Noči se.
Le kako opazil bi jo,
v vrvežu neskončnem,
v prepletu govoric in hupanja?

A nekdo mi je zaprl oči,
z nežnimi rokami,
z nagajivim in veselim smehom,
pogled na trg zastrl mi je!

„Da, vem kdo si!“ in se obrnem.
Z nasmehom neopisljivega čara,
s solzami svetlečimi,
objameva in poljubiva se.

Z roko v roki, v opoju zaljubljenosti,
proti gradu veličastnemu poletiva,
skozi ulico polnih arom,
žvenketa in prazničnega utripa.
Legendarni Raštel je ulica ta!

A tisti večer, grofje slavni,
dočakali naju niso.
„Romeo in Julija“ nista dosegla
magična „Levja vrata“.

Sredi Raštela in veselega vrveža,
trepet in zaskrbljenost,
Elisabetto spreletel je,
njen pogled poln žalosti je postal.

„Le kaj ti je, ljubezen moja?“
v skrbeh vprašam jo.
„Zle slutnje imam, kot da se kmalu,
videla ne bova več.“ reče in proseče doda:
„Prosim te, objemi me!“

Objamem jo. Dobro uro,
neprekinjen objem trajal je.
Jokala je. Slutila je, zgrinjajoče
se črne oblake prihodnosti!

Žal, zle slutnje
točne so bile.
Dvakrat se Luna je obrnila
in za dolga leta
Elisabetta izginila je.

14.12.2020

- op.a. 1. Raštel: ulica v Gorici (Gorizia), ki je pred desetletji bila nakupovalni biser in stičišče različnih kultur, podobno kot „Ponte rosso“ v Trstu.
2. Travnik: glavni trg v Gorici, znan tudi po prazniku sv.Andreja
3. „Levja vrata“: obokan vhod na Goriški grad. Nad vhodom je kamniti grb Beneške Republike (čeprav so si Benečani lastili grad le 6 mesecev)

p.s. Poezija je napisana po resničnem dogodku

NA KLOPCI LJUBEZNI

Pred gradom romantičnim,
kjer kraljica slavna blesti,
tam mogočno drevo stoji.

V senci krošnje košate,
prelepa in vabljiva klopca,
...tam, kjer čakaš me!

Z mirnimi koraki,
radostnim srcem,
hrepenečo dušo,
približam se ti.

Ustavim se in čakam.
Čakam, da zaslutiš me,
da pogled Tvoj,
nameniš mi ga.

Prelep je Tvoj pogled,
od hrepenenja bleščoč,
od zaljubljenosti iskroč,
od boginjskega nasmeha cvetoč.

K Tebi prisedem. Objamem Te.
Solze radosti,
veselje neskončno,
poljub rajski...

Nežen vetrič boža naju,
ko zasanjana in objeta,
v duši se spojiva...
...na klopci Ljubezni!

Elisabetta!
Ljubim Te!

22.1.2021

VRNILA SI SE

Minili meseci so,
meseci žalosti in solza,
izgubljenih lepih sanj...
Meseci tišine in brezupa.

A vrnila si se!
Še močnejša in lepša,
še odločnejša in bojevitejša,
da solze žalosti pregnala si
in smisel življenja povrnila!

V meni sedaj živiš,
kjer moč Tvoja
po žilah se mi pretaka,
ko duh Tvoj
odločnost mi daje,
in duša Tvoja
pot zmage narekuje!

Da! V meni si sedaj,
saj postala eno sva,
na poti boja skupnega,
do cilja najvišjega:
ljubezni večne!

Postala si mi Mojstrica,
z neskončnim znanjem,
ljubeznijo brezpogojno,
odločnostjo nepopustljivo!

Naj duša Tvoja
v meditacijah me vodi,
pri odločitvah spodbuja,
na napakah uči!

Naj treningi napornejši bodo,
udarci silovitejši,
blokade odločnejše,
napadi bliskovitejši!

Moč, zbranost, hitrost,...
...trening čaka...
v Tvojem imenu,
pod Tvojim vodstvom!

Elisabetta!
Ljubim Te!
30.1.2021

DALEČ JE TVOJ GROB

Daleč je Tvoj grob,
kjer v žalostni smrti,
končala se Tvoja pot,
nedokončana, kot
želje neizpolnjene.

Samota in tišina
nostalgično vladata
nad belim marmorjem,
kot bi hotela varovati
spomine minulega življenja.

Nežen vetrič se poigrava,
položil je odpadel list,
poleg cvetlice prelepe, ki
iz groba vzknila je.

Znamenje, sporočilo
misterije življenja in smrti,
resnice o cikličnosti
prehodnega sveta.

A duša, ki večna je,
svobodna in neomejena,
vedno najde pot,
da ljubezen neminljivo slavi!

Ne! Nisi umrla!
Le prehod je bil,
le nadaljevanje
ljubezni večne,
te, ki nikoli ne umre.

Daleč je Tvoj grob,
a prazen je, saj
duša je odšla...
in vrnila se k meni,
v objem Ljubezni,
v najini skupni čakri,
...kronski čakri!

Tu je sedaj Tvoj dom!

Elisabetta!
Ljubim Te!

12.2.2021

PETDESET LET

Le kaj Ti pravijo cvetlice?
Le kaj Ti prepevajo ptice?
Le kaj Ti s svojimi barvitimi krili
frfotajoči metulji sporočajo?

Da danes »okroglo« bi slavila,
saj petdeset bi jih dopolnila!
A zdaj, leta ne šteješ več,
čas, zate nepomemben je postal.

A zame slavljena si,
tako ali drugače,
danes slaviš!

Vredna si darov! A kakšnih?
Tistih, ki iz duše in srca mojega,
na Oltarju Ljubezni posvečenih,
na prestolu Tvoje duše položenih,
tega, ki v najini skupni čakri blesti:

Cvetlice podarjam Ti,
a trgal jih ne bom, ne!
V naravi rastejo naj, tam
kjer lepoto Tvojo slavijo!

Ko mimo njih bom šel,
zate ustavil se bom,
da skozi oči najinih duš
občudovala jih boš!

Cvetlice....
te, ki vedno vesele so te,
ki ob pesmi ptic
k nebu dvigajo se,
in metulje barvite vabijo,
da dušo Ti radostijo!

Naj moji koraki
v lepotah narave
veselijo te vsak dan!
Naj besede Tebi napisane
v Objemu Ljubezni božajo Te!

Slavljenka Elisabetta!
Ljubim Te!
Večno Tvoj Borut

p.s. posvečeno duši pokojne Elisabette, ki bi danes praznovala 50. rojstni dan.
28.2.2021

PREDVEČER OBLETNICE
(kratka poezija)

Kako čas beži,
divje in neumorno,
kot nekdo bi ga lovil!

Leto bo naokoli,
ko lepih sanj konec je bilo,
ko zla usoda upanje je umorila,
žalost in solze posadila.

Šesti maj.
Ni bilo zadnje večerje,
le zadnji sončni žarki,
ki skozi okno bolnišnice
v slovo pobožali so jo.

Sedmi maj. Jutro.
Vrnili se sončni žarki,
da našli bi jo,
a nje več ni bilo!

v spomin na Elisabetto in Njen zadnji dan življenja na tem svetu. Umrla je sedmega maja pred
ZORO.

6.5.2021

4:45h - SEDMI MAJ 2020

Noč, z občutki konca prežeta,
ko s strtim srcem čakam
zadnje dejanje,
napovedano in usojeno.

Spanje brez sanj,
le z obupom in solzami,
nov dan v strahu pričakujem,
dan, ki turoben se obeta.

Spomini na skupno pot,
Njene besede in nasmeh...
Spomini na Njeno zadnjo bitko,
bitko s prekruto usodo.

Borim se. Na čudež upam!
A tega od nikjer ni,
za tančicami iluzij,
v temi se je izgubil!

Zbudim se. Ura je 4:45.
Pomirjen od neznane sile,
začutim, da nisem sam!
Še nekdo z mano v sobi je!

Nevidna sila bliža se mi, počasi.
S toplino Ljubezni neizmerne,
kot topli valovi od sonca obsijanega morja,
oblivajo in božajo žalostno mi srce.

Objame me!
S svetlobo večne Ljubezni,
poljubom Njene duše,
mi zadnje sporočilo prinesla...
...in odšla!

Bila je Elisabetta!
Bila je Njena duša
na poti domov,
v Kraljestvo Ljubezni!

op. poezija opisuje do potankosti resničen dogodek. Elisabetta je umrla 7.5.2020 ob 4:45, takrat sem to tudi začutil. Uradno sporočilo sem dobil šele zvečer...

7.5.2021

PRED LEVJIMI VRATI

Enainsedemdeset, mi
kilometrov kaže števec,
na kraju dogodka usodnega,
tu,... pred Levjimi vrati.

S kolesom in Svobodo v srcu
obredel prelepe sem kraje,
tiste, katere rada si imela,
da v Gorici nama preljubi,
Tebi v spomin se priklonim,
...pred Levjimi vrati.

Enainsedemdeset.
Kot letnica rojstva,
Tvoja...in moja...
A Tebe, na svetu tem...več ni.

Tu sem sedaj. Na mestu magičnem,
kjer prvič objela in poljubila sva se,
tu, pred obzidjem slavnega gradu,
....pred Levjimi vrati.

Kričijo hudourniki nad mano,
kot bi hoteli priklicati te nazaj
in sporočilo Ljubezni ti poslati,
v svet, ...kjer sedaj živiš.

Tebi, o Najdražja, to pot
posvečam in podarjam Ti,
lepoto krajev in čustva svetleča,
na Oltar Ljubezni polagam Ti!

Tebi v spomin neminljiv,
za Ljubezen najino večno,
za srce in dušo skupno;
prevozil sem to pot,
da poezijo Ti posvetim...
tu, pred Levjimi vrati.

Elisabetta!
Ljubim Te!

Julij 2021

na sliki: “Levja vrata” (La Porta dei Leoni), Goriški grad (Castello di Gorizia)

TEBI, NAJDRAŽJA

Ne, Elisabetta!
Ne bom ti sveče
danes prižgal!
Nimam potrebe te,
le navdih za pesem je!

Sveča, Tebi prižgana,
v duši moji stalno gori,
skozi vse leto ti sveti
in Ljubezen večno časti!

Zate vsak dan je sveti,
in vsaka ura in minuta,
ti pesmi Ljubezni
v srcu mojem prepevajo.

Skozi objeme radostne
nagajive mladosti nekoč,
prek morja solza
leta temnega nazaj,
do zmage veličastne
združitve duš in srca...
...dolga pot je to bila!

Le koliko življenj in bitk
izgubila skupaj sva,
koliko pretočenih solza,
da dočakala končno bi
energijo zmage, Kundalini,
ki za vedno združila naju je!

Danes...

V Ljubezni združena,
v Hrepenenju spojena,
v Radosti smejoča,
po poti novi letiva,
k Svetlobi neskončni
in Lepoti cvetoči!

Elisabetta!
Lepota vseh lepot,
ki v duši moji slaviš,
v čakri kronski svetiš:
hvala, ker si!
Ljubim te!
1.11.2021

NEMINLJIVA LJUBEZEN

Ne! Ni nama pomoči!
Vse po starem ostaja,
le krepí se še, kar
v davnem življenju
nama dano je bilo:
večna zaljubljenost!

Na Atlantei rojena,
na Zemlji okrepljena,
ta ljubezen neminljiva
in...neuničljiva!

Da! Neločljiva sva!
Kot dogodka veličastna,
v času in kraju drugačnem,
na zelenem in modrem planetu,
za vedno združila naju sta:

Atlantea

Vihra vojne je minila,
sovrag je bil pregnan,
ko sredi razdejanja,
v Piramidi našel sem te.

Žalosten je bil Tvoj pogled,
na razbitine kipa Boginje,
katero sovrag z Bele zvezde
odstraniti hotel nam jo je.

Objela sva se.
Nežno in čuteče,
kot vedela bi,
da le eno sva.

Prisega odločna,
v hrabrosti rojena,
odločnosti utrjena
in ljubezni potrjena:

»Vse bomo obnovili,
iz pepela se dvignili,
da slavo Atlantee, ponovno
med zvezde povzdignili! «

Zmagala končno je domovina,
ljubezen pravo že proslavila,
ko misija nova je prišla
in na Zemljo nas poslala.

Zemlja

Ob smaragdni reki Soči,
mesto z gradom se kiti,
Levja vrata ga krasijo,
ljubezen večno jo slavijo.

Čakala si me, da
pred Vrata bi me popeljala,
tja, kjer spet sva se objela,
se spomnila in poljubila.

Radosti in vihre,
veselje in žalost...
kar vse je še sledilo,
v življenju najinem,
na planetu modrine...

Zvezdna gora

Sedaj si spet doma,
kjer čakaš me
in veselo mi nagajaš,
saj predobro veš
kaj naju zdaj čaka.

Nova misija je že tu,
le tokrat drugače bo,
saj skupaj bova svetila,
svetove povezovala
in ljubezen slavila...
v Njenem imenu,
imenu Boginje!

Elisabetta!
Ljubim Te!

12.3.2022

36. OBLETNICA – zahvala
(9. oktober 1986)

Draga Elisabetta!

Kje že je tisti prelepi dan,
ko prvič v življenju tem,
združili se najini poti,
v mestu tam pod gradom,
v Gorici nama preljubi?

Čudežna sila iz šole te nagnala,
taista moč iz službe me pognala,
da naključno bi se našla,
pred Travnikom slovenskim.

Na daleč sva se prepoznala
in v duši se začutila,
do gradu se sprehodila,
da tam objela in poljubila se,
pred Levjimi vrati.

Burna je ljubezen ta bila,
a prehitro si odšla, tja
odkoder oba sva prišla.

Taval v breznu sem žalosti,
se na koncu ven izvlekel,
na Svetlobo prave je Ljubezni,
tja, kamor glas Tvoje duše,
me odločno vodil je.

Spoznanje temu je sledilo,
o duši Tvoji je nesmrtni
in Ljubezni pravi in večni,
tej, ki nikoli ne mine.

Še naprej mi sveti v srcu
in v duši mi kraljuj, tam
kjer tebi je oltar postavljen,
da lepoto Tvojo jo slavi.

Hvaležen sem ti, da dano mi je,
po skupni poti korajžno stopat,
ljubezen najino predstavljat,
svetu, kjer le-te premalo je,
z mislijo Tvojo, ko praviš,
da ljubezni nikoli ni preveč.

Naj v srcu žari mi ta plamen,
plamen najine ljubezni,
in vsem sporočilo prenese,
ter zmago Ljubezni svetu priželi!

Elisabetta!
Ljubim Te!

Oktober 2022

5. poglavje

Duhovna rast

in

Ljubezen

Boginje

VESNA (Boginja pomladi)

Vesna vrnila se je,
boginja pomladi je tu,
naša boginja,
slovanska boginja!

Namesto Morane,
pesem ptic poslušamo,
barvitost metuljev,
veseli občudujemo!

Srca naša razveseljuješ,
navdih nam podeljuješ,
ti čudovita si boginja,
ki duše nam napolnjuješ!

Prelepa si,
kot cvetlice,
ki v vsej krasoti,
ponosno cvetijo!

Pregnala vraga boš,
ki deželo tvojo napadel je,
ne bo mu uspelo,
ti močnejša si!

Tvoja bitja,
srce nam krepijo,
dušo nam veselijo,
misli bogatijo!

Ti prelepa si boginja,
ki veselje prinašaš,
ki ljubezen deliš,
neopisljivo lepoto slaviš!

Boginja Vesna,
hvala ker obstajaš!

6.4.2020

MOJA VEROIZPOVED

Dovolj mi je moških bogov,
lažnih in krivičnih,
do vojn in trpljenja naklonjenih!

Dovolj mi je teh bogov,
ki v brezupu lastnemu,
laži in gorje širijo!

Ne pripadam vam, patriarhi!
Le Boginji pripadam,
Njej, ki Svobodo in Ljubezen,
Upanje in Pravičnost,
Nežnost in Lepoto
Ona predstavlja!

Ne zanimajo me verstva,
ki le spol moški častijo!
Lažnim vrednotam zapisani,
z meglo in mečem
dušo človeško zatirajo,
Stvarstvo najvišje skrunijo!

Namesto vas,
Boginja zavlada naj!
Mir in Ljubezen,
to Srce Njeno je!
Svoboda in Pravičnost,
to Duša Njena je!
Lepota neopisljiva Njena
po Multiversumu
predobro znana je!

Boginja!

Pomagaj nam,
da krivice preženemo,
da Svetloba in Mir,
Ljubezen Tvoja,
povrne se!
Harmonija zavlada,
veselje zažari,
v sijaju
imena Tvojega!

Imen ogromno imaš:
Durga, Vesna, Afrodita, Marija, Elisabetta,...
A ena in Edina si!
Veličastna in neskončna,
katera predstavljaš
najlepšo kreacijo sveta:
ŽENSKO!
Ljubim in častim te!

25.6.2020

SPOROČILO BOGINJAM (ženskam)

Le od kje vzele ste se,
da svetove pri življenju držite,
z Ljubeznijo neskončno,
Lepoto neizmerno,
glasom prelepim,
tišino in temo morite,
Svetlobo prinašate?

Ni ga boga, ki brez boginje
preživel praznino Vesolja bi!
Ni atoma, ki brez
plusa in minusa obstal bi!
Razpadel bi!

"Šibkejši spol"
pravijo vam?
A lažejo, saj bojijo se vas!
Strah pred Boginjami hud je!
Tako hud, da
kamenjanje in sežiganje
zgodovino zaznamovalo je!

Neumni in prepotentni,
lažem zapisani,
Resnice boječi,
pozabljajo, da več ste,
da življenje dajete,
Lepoti čar nebeški dajete!

A naj doleti gorje večno tistemu,
ki muči in ubija vas,
zaničuje in podcenjuje!

Ostanite Boginje
in naj pesem vaša,
ples Ljubezni,
človeštvo prebudi,
odločnost vaša,
svet na boljše spremeni!

Ljubim in cenim vas Boginje!
Boginja Elisabetta!
Tvoj sem!

25.6.2020

PISMO BOGINJI

Neskončno Stvarstvo Tvoje je,
veličastno in prelepo,
ki v barvah magičnih,
cvetlic Tvojih,
metuljev frfotajočih,
poezijah pojočih ptic...

To si Ti, Boginja!

Prelepo Stvarstvo ustvarila si:
travnike in gozdove,
morja azurna neskončna,
hribe in gore,
reke in jezera....
neskončen okras
roke Tvoje so to, Gea!

To si Ti, Boginja!

Zvezde Vesolja neskončnega,
krono Stvarstva krasijo Ti,
srce goreče slavijo Ti!
Boginja Vesolja si!

Lepota Tvoja neizmerna je,
neopisljiva in neubesedljiva!
Ni ga pesnika, ki opisal bi Te,
ni ga slikarja, ki upodobil bi Te!

To si Ti, Boginja!

Na svet Tvoj
vrni se in zavlada mu,
da Svoboda in Ljubezen Tvoja
povrne se!

2.7.2020

GODDESS

From the centre
of Her Heart
the Universe arise!

The eternal beauty,
compassion and Love,
Magic...
from her heart
WON!

Goddess is still here
and will be forever!
She's stronger than God,
she's Mother of Universe,
stronger than Multiverse!
Why not?
She created it!

She represents indescribable facts:
Love, Beauty, Justice, Joy of Life,...

But Goddess is more!
She's a highest chakra,
chakra of Eternal One,
her own chakra!

She's a Joy of Life and Love,
She's a hope and consolation,
She's a beautiful sound of Nature,
She's a starlight of stars and galaxies!

I bow on your knee,
i admire you,
I love you,
Eternal Goddess!

14.7.2020

SPOROČILO BOGINJE

Le kako, da
pozabljate Resnico
tisto, ki rodila vas je,
pot nakazala
in Radost življenja
nesebično podarila!

Le zakaj,
ljubečo mojo pot,
pot Svobode in Ljubezni,
ne sledite, ampak zavračate?

Le zakaj pobijate se?
Le zakaj krivice nepotrebne,
delate in povzročate?
Da, egoizem in laži
v to vlečejo vas,
saj zlobi nasedli ste!
Ste vredni tega?

Le zakaj gluhi ste,
da glasu mojega ne slišite?
Vem zakaj!
Bogu lažnemu in krivičnemu
nasedli in podlegli ste!

Ampak, vedno vaša Mati ostajam,
neglede, kako me čutite,
vedno ljubila in bodrila vas bom,
dragi otroci moji!

Ljubim in ljubila vas bom!
Vaša Mati ljubeča sem!
Ne bom vas kaznovala,
sami se boste,
z aroganco vašo
in ignoranco, s katero
v duši lastni zastrupljeni ste!

Moji predragi otroci!
Le dobro hočem vam!

Prenehajte nasedat
lažem bogov lažnih!
Dvignite se na noge,
prisluhnite duši vaši,
tej, ki večna je!

Moj objem Ljubezni in Svobode,
življenje Radosti pokazal vam bo,
to, kar bitja Stvarstva
zaslužijo si!
Človek!
Ti del Stvarstva mojega si,
ne pozabi tega!

Ljubim vas!
Vaša Mati Boginja!

p.s. poezija je nastala po čudnem iznenadnem navdihu, katerega ne znam opisat..
4.8.2020

TOLAŽBE IN LJUBEZEN

Le zakaj čudiš se,
ko nekdo tolaži Te?
Ko nekdo,
ki pekel žalosti
premostiti hoče!

Vedi, duša človekova,
da tragedij nikoli konec ne bo!
Danes jaz, jutri Ti,
a vedno nekdo, blizu Ti bo!

Le kaj sporočam Ti,
duša nesrečna, a ljubeča?

Le eno:
enotni bodimo,
združeni v prijateljstvu,
a tistemu pravemu, pristnemu!

Življenje preizkušnja huda je,
duše učeče trpinči nas!
A šola ta zelo boleča je!
Le kdo ve, zakaj tako je?

Da naučimo se ljubiti,
spoštovati, tolažiti,
v miru živeti, sodelovati!

A je to res tako težko?
Smo ljudje ali ne?
Smo duše Stvarstva najvišjega ali ne?

Duša človekova,
iz Ljubezni neskončne
rojena in slaveča,
po Njej hrepeneča, vedi Eno:

Bodimo Eno!
Bodimo Cvet Vesolja!
Bodimo ponos Stvarstva!
Bodimo to kar smo:
duše veličastne!

Rada vas imava!
Borut & duša pokojne Elisabette

4.8.2020

p.s. poezija je nastala sredi noči, ko mi je duša pokojne Elisabette sporočala navdihe Najvišje
Ljubezni

POZIV NAJVIŠJI

Davni časi minili so,
ko v duši spoznal sem Te!
Poklical Te na pomoč,
iskreno in ponižno,
z dušo in srcem!

Odzvala si se,
s čudežem nepojmljivim!
Rešila si me !

Začutil sem Te!
Čudovit dogodek,
ki v pozabi časa,
nikoli končal ne bo!

Obzorje neskončno,
barvito in dišeče,
pred mano zablestelo,
moč v meni prebudila se!

A zdaj vem vse
o Veličanstvu Tvojem,
o, Boginja Ljubljena!

Inkarnirala si se,
kot Elisabetta,
in v Kraljestvo Tvoje
vrnila si se!
En cilj imela si!

Učila me prave si Ljubezni,
o, Boginja Najvišja!
V Svobodo me vabila,
tisto pravo in neskončno,
neizmerno in svetlečo!

Prekrasna Lepota Vesolja,
ki v plesu Ljubezni,
slaviš in prepevaš:
pozivam Te,
da k Sebi vzameš me!
Tvoj bojevnik Pravice
postal in hočem biti!

Naj se ura Resnice
prebudi in zagrmí,
naj luč Tvoja zablesti!

Ljubim Te Boginja!
Tvoj sem!

15.8.2020

PESEM NJENE LEPOTE

Gledam modrino neba,
poslušam petje narave,
občudujem zvezde...

A sprašujem se,
v globini duše,
v srcu ljubečemu,
v hrepenenju ljubezni:

"le kdo vse to
ustvaril je?
Le katera moč
polna ljubezni
vse to zmogla je!"

Le ena!

Veličastna v moči,
prekrasna v lepoti,
ljubeča v duši neskončni,
plesoča v vihri stvarstva!

Da!
To Boginja je!

Njene roke ljubeče
božati hočejo nas!
Njen pogled prečudovit
poljubiti hoče nas!

Na vrata trka,
s prsti, ki žarijo,
a to žar Ljubezni je!
To Ona je!

Odprimo ji duri,
da Ljubezen zaslovi!

3.9.2020

PTICE - GLASNICE BOGINJE

Prečudovita bitja,
ki slavo Njeno na nebu častijo,
zvočno panoramo krasijo,
tolažbo podarjajo!

Med žalostjo neskončno,
vrabček na roko mi je prišel,
koščka kruha vesel je bil!
Skromno je to bitje!
Z mano je ostal,
a hrano več prosil ni!

Le dan minil je,
ko, med počitkom,
šmarnica poleg mene
sedela je, kot da tolažbo
hotela dati bi mi!

Po jutranjem šihetu,
domov vrnem se,
v mir se dam, utrujen,
solze oblijejo me,
a lastovička poleg mene vsede se.

Ščebeta in ščebeta,
pesem tolažbe sporoča,
pesem Elisabette!

Ptice boginjske!

Vedite, Radost neba!!
Le mojih solza ne pit,
preveč žalosti je v njih,
strup za vas bi to bil!
Naj strup le zame ostane!

Vam, ptice boginjske
le Ljubezen
dana naj vam bo!

10.9.2020

PREBUDITE DUŠO!

Le kaj vse povedali so vam?
Floskule in laži,
resnice neobstoječe,
katere vam dušo morijo!

Zora Resnice večne,
prebudila vas bo,
dušo lastno spoznali boste,
v njej edini zaklad boste našli,
to diamant večni je in bo!

Oči odprle se vam bodo,
a spoznanje hudo bo,
tako hudo, da zmedeni boste!

A spoznali in začutili
Ljubezen in Svobodo pravo,
katere vajeni niste!

A ne bojte se tega!
Le poslušajte svojo dušo,
ljubite jo,
sledite ji,
saj ona vas predstavlja,
to vi sami ste!

Uprite se egoizmu,
zavrnite pastirje lažne!
Bodite to kar ste,
vi center Vesolja ste,
srce Stvarstva,...
zavedajte se tega!

Prebudite se iz sna,
zavajujočega in iluzornega,
zaživite dušo vašo,
katera božanska je!

Ne potrebujete megle,
le Svetlobi se odprite
...in zaživite!

22.9.2020

POGLEJ BISER V SEBI

Ne, ne boš prebrala
Resnice o Sebi,
saj bojiš se je,
sebe se bojiš!

Neveš kdo si,
saj nočeš tega vedet,
ker tančica iluzij
pogled zavira ti!

A, duša izgubljena,
kar to seveda nisi:
odpri oči!
Postani to kar si!

Poglej, kar pred tabo je!
Poglej, kar oči Tvoje
videti nočejo,
a duša tvoja to vidi!

Le kaj vidiš?
Le kaj duša vidi?
Kdo si?
Koga poslušáš?

Odpri se vase!
Poglej in zakriči,
v glasu duše tvoje,
katere vredna si je,
saj to, ti prava si!

A vedi, da le ena beseda
prava in resnična je!
Mogoče jo napačno razumela boš:
LJUBEZEN!

7.10.2020

PISMO NAJDRAŽJI (Boginji)

Rad napisal bi ti pesem,
pesem hvaležnosti,
pesem ljubezni.

Nemogoče te je objeti,
le z dušo in srcem te sprejeti,
najvišji oltar ti postaviti
in svobodno voljo ti podariti.

Ko sonce vzide,
oči Tvoje zasvetijo.
Ko ptice zažvrgolijo,
Tvoja pesem zadoni!
Ko listje v vetru zapleše,
Tvoja magija poleti!

Lepota Tvoja izjemna je!
Lepša od cvetočega travnika,
barvitejša od mavrice,
mogočnejša od visokih gora,
svetlejša od zvezd,
skrivnostnejša od Lune!

Prelep je Tvoj nasmeh,
ta, ki v solze sreče spravi,
pred obličje ljubeče Tvoje!

Pesmi, besede,...
premalo je tega, da
priznal bi Ti,
da ljubim Te,
a vem, da čutiš me!
Ljubim te, Boginja!

Avtor poezije: Borut Kumar
foto: internet

13.11.2020 (dopolnjena avgust '22)

ZLATA SPIRALA

Zlate stopnice,
navzdol spuščajoče,
do dna svetlečega,
dna, ki to ni.

Nižje, ko se gre,
svetlejša postaja,
vrata življenj preteklih
vse vidnejša postajajo.

Za slehernimi vrati,
dogodek usodni
ključ davnine podarja,
ta, ki naslednja vrata odklepa,
v še eno pozabljenih življenj.

Strahovi davni,
ljubezni misteriozne,
resnice usodne,...
vse jasno postaja,
nižje ko se gre.

A dolga je ta pot do dna,
do izvora duše,
do praresnice,
tam, kjer iluzij več ni.

Kar je zgoraj in spodaj, je tu,
včeraj in jutri je zdaj,
smrt in rojstvo sta le prehod,
...le še ena vrata v spirali.

Spirala z zlatimi stopnicami,
spirala spoznanja,
obujenih spominov,
sedež kronske čakre,
pre stol Boginje.

Tu je začetek in cilj,
tu je os kolesa življenja,
ki se stalno vrti.

8.8.2021

op.a. poezija predstavlja glavni element pri meditaciji s pomočjo katere je možno se spomniti prejšnjih življenj. Za nekatere je to najlažja tehnika, ki pa vseeno zahteva močno koncentracijo pri meditaciji. Prehod skozi vrata pomeni priti v stik z določenim ključnim dogodkom iz prejšnjega življenja, ki pa je pustil posledice, katere nosimo v tem življenju. Za vrati se nahajajo tudi sporočila, ki ostanejo živo v spominu, a terjajo potrpljenje pri razumevanju, saj so sporočila v vizualni obliki.

PREBUJENA KUNDALINI

Le kaj dogaja se mi?
Kontrolo izgubljam,
huda postaja napetost,
v križu ogenj nori!

»Osvobodi sveto kačo!« pravi mi glas,
»Prišel pravi je čas!« še doda.
Vem, da prelaganje
trenutka odločilnega,
v poštev pride ne več!

Pozna je že ura,
vem, da miru ne bo,
dokler tega storil ne bom!
Odločen! Nobenih kompromisov!

Meditacija, to sprožilec
klobčiča energije skrite,
ki dolge eone zaklenjene
na dnu zavesti duše je bila.

Kot kača odmotava se,
proti kroni divje hoče,
ovire na poti odločno ruši,
odpira znanja prepovedana,
pot božansko razsvetljuje.

Prehitro dvigajoče,
proti cilju končnemu,
plamene energije neomejene prižiga,
kontrolne ne trpi, le gor hiti!

Skušam jo voditi, a vse je zaman!
Čakre kot zvezde žarijo...
izpod kontrole vse je ušlo,
kača cilj dosegla je in
energije v eno združila.

V plamenih sem, gorim!
A ne zgorim!
Energija iz mene bruha!
Razneslo me bo!

Kontrolo končno uspe mi vzpostaviti,
ko glas Njen ponovno zaslišim
in zavem se, kaj se zgodilo je!

Jutro novega dne, božanskega dne.
Sredi čela ščemi, božji vid,
v rokah čudna moč, udarna,
utripajo v harmoniji mi čakre,
ples energije vse celice mi slavi.

In ni konec še vsega!

Vizije pokopališča gorečega,
polnega trupel razpadajočih.
Prepoznam jih, stare znance:
strahovi, dvomi, nižji ego...
...vsi žrtve plesa Boginje, in
Njene energije Kundalini!

op.a. : gre za opis sinočnje meditacije, kjer mi je nehote uspelo aktivirati Kundalini.
19.9.2021

PRISLUHNI DUŠI

Ne dovoli, o, človek,
da tema te zaslepi,
od kronske čakre te oddalji,
in v iluzijah te utopi!

Sledi Sebi - duši tvoji,
podpori tvoji najvišji,
tej, ki Ljubezen slavi,
pot Svobode krepí!

Dolgo pot prehodil si že,
polno preizkušenj,
lepih in bolečih,
prepletenih v usodo,
usodo Spoznanja.

Postajaš vse močnejši,
moči skrite odkrivaš,
energije silovite prebujáš,
in božanski postajaš,
to, kar dejansko si!

V Sebi imaš vse to
kar dano že davno ti je bilo,
bogastvo edino - Tvojo dušo!
Prisluhni ji in varuj jo!

10.10.2021

POTI NAZAJ VEČ NI

O, duša bojevita!
Le kaj vse prestala si,
v ciklih mnogih življenj,
pretresov mogočnih
in spoznanj dokončnih.

Dolga je bila ta pot,
polna pasti iluzij,
lažnih užitkov in upanj,
želja nepotrebnih...

A vse potrebno je bilo,
da Spoznanje si dobila,
o obstoju lastnemu,
o Resnici božanski -
- te, ki v sebi jo imaš!

Čeprav utrujena,
na trenutke izmučena,
...a vse lažja in lažja -
-bremen odpadajočih...
naprej, po Poti zdaj letiš!

Za tabo so svetovi,
kjer nekoč si živela,
pred tabo pa Svetloba,
kjer v Radosti boš slavila.

Še zadnje ovire imaš na poti,
k napakam starim te vabijo,
a ustavile te ne bodo,
saj Znanje in Energijo
na krilih Zmage jih častiš!

In vеди, o, duša veličastna:
le naprej pojdi, saj
poti nazaj več ni!

17.10.2021

PREBUJENA DUŠA

Prebudila si se,
iz teme slepote se potegnila,
da Svetlobi se nasmehnila
in...v Ljubezni zaživela.

Tavala некоč si,
v hrupni temni luknji,
iskajoč smisla obstoja,
v danostih sveta megle,
ki le zmedo ponujal ti je.

A zbrala si pogum,
da odgrnila bi zavese iluzij
pogledala kaj onkraj megle je
in...Resnico končno našla.

Velik je bil ta korak!
Nov svet pred tabo je sedaj,
poln Svetlobe in veselja,
miru notranjega in lepote zunanje.

Bogata v skromnosti,
čuteča v ljubezni,
močna v spoznanju,...
to sedaj si postala!

Ne rabiš več pastirjev,
njih laži in sistema,
lažnih znanj in predsodkov,..
saj svobodna si postala!

Daleč za tabo še vedno
nekje v temi grmi,
a bojiš se ne več,
saj veš, da neuničljiva si!

Na novi poti si sedaj,
kjer sama nisi:
bolj, ko naprej letiš,
več duš svetlečih čutiš
in njih poti, ki
vse bližje so ti.

24.10.2021

DUŠE SVETLOBE

Le kako lepo je čutiti,
prisotnost duš sorodnih,
teh, ki tu smo zbrani,
da skupaj bi zaplesali
v vrtincu Svetlobe!

Dolgo čakali smo ta dan,
dan snidenja skupnega,
sredi vrta rajskega,
v oazi pravega miru,
stran od norega sveta.

Le od kod vse smo se vzeli?
Od vsepovsod!
Od tople Primorske,
do Štajerske vesele,
od gorate Gorenjske,
do nežne Dolenjske,
od Ljubljane bele,
do Koroške klene.

A čudne smo mi lučke,
različnih barv žarečih,
čudaških idej bogatih,
a vedno lučke svetleče,
te, ki del Svetlobe smo.

Vsaka svojo pot ima,
edinstveno in čarobno,
po kateri ta potuje,
ene hitreje,
druge počasneje,
k cilju istemu hite.

Bode naj vesel ta naš večer,
z radostjo preplavljen,
z glasbo in petjem napojen,
s kakavom svetim blagoslovljen
in s prijateljstvom počaščen!

Veselo druženje vsem!

6.5.2022

SPRAŠUJEM TE

Le kaj sedaj,
ko jasen glas
namesto šepeta,
v duši mi odmeva?

Le kaj sedaj,
ko namesto lučke v temi,
svetloba lepote neskončne,
s toplino me objema?

Sem vreden tega,
da objemi Tvoji,
nekoč občasni,
sedaj stalni so?

Kdo sem,
da Tebe vreden sem,
da takšnega si me izbrala,
v dobrem in slabem,
kakršnega sem?

Sprašujem te,
in ljubim te,
ljubljeni Boginja!

6.8.2022

6. poglavje

TENEBRAE

("gothic")

slika / disegno: Arianna Baratella

NOČ (SENCE)

Tema. Luna. Mir....

Gole veje dreves,
njih srhljive sence,
strahove častijo!

Sova skrivnostno pesem,
neutrudno prepeva,
ta, kot poziv silam noči,
do hribov bližnjih odmeva.

Šelest listja, katere
vetrič nežno boža,
idilo noči ustvarja
in premika...sence!

Daleč v daljavi,
luči civilizacije,
ki v hrupu in kaosu,
umirajoča v lastnih iluzijah,
bolna v pehanju po minljivem,
v propad veselo hiti!

K hribom se obrnem,
kamor pozabljena ,
s kamni tlakovana pot,
h gradu na vrhu vodi.

Lastna senca vse bliže mi je,
korak vse počasnejši,
napetost vse večja,
občutki vsebolj vzvišeni!

Le še par ovinkov,
in vrh dosežen bo!

Polnoč odbije, ko
na vrata gradu potrkam
in...vstopim.
Končno spet doma,
v mojem svetu!

19.12.2020

SAM V GRADU (NIKJER NIKOGAR NI)

Sedim za mizo in pišem,
v soju sveč, senc in skrivnosti,
katerih poln je ta samotni grad.
Sam sem! Vsaj zdi se mi tako!

Noč je temna, meglena, tiha,...
le skovir skovika, svojo zloveščo pesem,
tisto, ki nekomu nekaj napoveduje!
A le komu že? Le kaj že?

Iznenada en ropot zaslišim,
kot bi nekdo okna zaloputnil!
Sem res sam za temi mračnimi,
kamnitimi zidovi?

Vetra ni, a vrata moje sobe
počasi začno se odpirat
v škripanju, ki dlako pokonci dvigne!
A nikjer nikogar ni!

Kdo ve, mogoče le efekt samote?

Zaprem vrata, pišem naprej,
ko ura polnoč odbije.
Zaslišim korake, ko počasi
po stopnicah gor prihajajo.

Posvetim na stopnišče,
a nikjer nikogar ni,
le lesteneč maje se!

A glej čudo! Luč v dvorani spodaj!
Le kdo je tam sveče prižgal?

Stopnice srhljivo ječijo pod koraki,
kot dol previdno stopam,
do dvorane, kjer na vhodu
dva kovinska viteza, nemo me opazujeta,
kot da nekoga čuvala bi!

V dvorani nikjer nikogar ni. Le sveče,
katere nekdo je prižgal!
A motim se! Nekdo je le tu!

Ena elegantna postava,
v črno oblečena s svetlečim nakitom,
skozi okno zamaknjeno zre v temo,
ki magično moč ima to noč!

»Končno si prišel! Čakala sem te!«,
z nežnim glasom reče
postava v črnem, počasi in
neslišno k meni se obrne.

Prepoznam jo! Ona je!
Kraljica vseh kraljic!
Najlepša od najlepših!

»Bi zaplesala, dragi?« vpraša.
»Da, z radostjo, draga!« odgovorim.
Objem, poljub, nato pa ples.
Klavir in ostala glasbila,
sama igrala so prelepo simfonijo!

Ples, ki kot vrtinec
radosti neskončne
v večnost je zavihtel,
k Njej domov....

Sveče so ugasnile,
glasba utihnila.
Zdaj v gradu samotnem
nikjer nikogar več ni!

8.12.2020

LA MORTE E IL VIOLINO

Al cimitero abbandonato,
dove anime, la pace cercarono,
un mortuario oscuro si erge,
dalla porta un suono esce.

Qualcuno suona il violino,
con toni freddi, note da brivido,
canzone infausta...maccabra,..
la canzone della morte!

Una sagoma in nero,
con strisce del sangue rosso,
seduta sul orlo della tomba,
suona lentamente il violino.

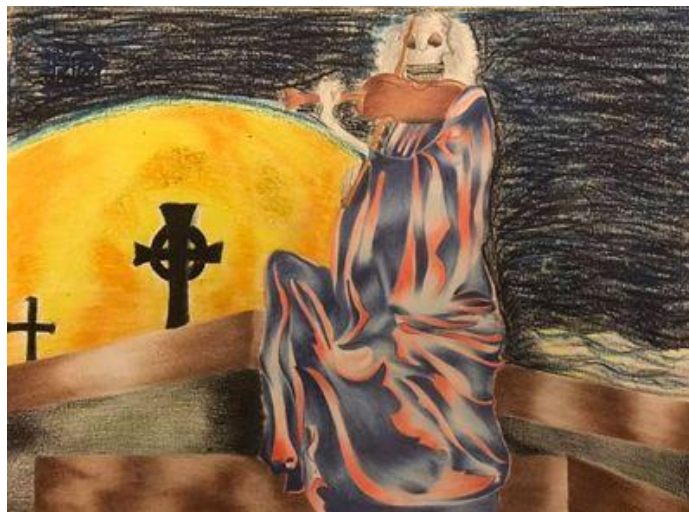
Si! E la Morte che suona
ai spiriti dei defunti,
per tormentarli in eterno!

Ma la notte, i spiriti si alzano,
cominciando il ballo d'orore,
il ballo del fuoco fatuo,
...al suon' del violino!

E la festa delle tenebre,
e la Morte suona, suona,...
invitando i vivi, a farne la parte,
qui...per sempre!

autrice del disegno: Arianna Baratella

4.1.2021

IN NOCTIS TENEBRIS

Buia e 'sta notte,
misteriosa, affascinante...
Dalla Luna nel cielo,
l'unica luce splende,
sul sentiero che al castello
in cima porta.

Ullulano i lupi,
cantano i gufi,
...tutto assomiglia
a una simfonia surreale!

Vado avanti,
godendo mi l'atmosfera
del mio mondo:
il mondo delle tenebre!

Nel cimitero vicino,
delle sagome strane,
creano brividi fantastici!

Ma il sentiero diventa ripido,
le luci del castello
creano ombre maccabre...
e come nel film »Dracula«!

Arrivo al portone,
dove ammiro i muri e le cinte,
sorvolate dai pipistrelli...

Mentre suono la campana,
un strano fruscio e
tante paia di occhi
che mi osservano dai cespugli.

Finalmente, la porta si apre,
lentamente e con un rumore
terrificante e sinistro!

Una persona, vestita in nero,
elegante, con capelli disordinati
si avvicina e si fa vedere:
e Lei, la Regina,...
la regina delle tenebre!

La abbraccio e bacio con gioia,...
entro nel castello,...a casa mia!

14.1.2021

PRIKAZNI

Nevihta se bliža, ko v temi
zavetje iščem, a le tema je tu!
Tečem po poti naprej, ko sredi jase,
dvorec zapuščen zagledam.

Le svetloba strel, obrise pokaže
nekoč slave viktorijanske.
Približam se, a bliskanje osvetli
nagrobne kamne, posejane okoli dvorca!

Odprem vrata, v svet
neznanega tiho vstopim.
A vrata se sama zapro
v srhljivem ropotu!

V temni dvorani svečnik prižgem,
v kaminu drva opazim, ki čakajo...
A ogenj sam se prižge,
kot sveče na lestencu!
Le kaj dogaja se tu?

Skozi okno stopnišča,
divjanje narave, tudi
nevidno prikazuje,
sence ustvarja, le-teh
vseveč jih je!

Neka silhueta počasi dol prihaja,
komaj vidna je, a ko zabliska,
človeške oblike postane.
Srh me spreleti, a
prikazen le mimo gre!

Grem gor, počasi,..
ko blisk in grom
grozo prebudita!

Spet ista prikazen, le bolje vidna:
ženska postava v belem,
z dolgimi črnimi lasmi,
ki prekrivajoč sklonjen obraz,
strah neprijeten oživi!

Mirno stoji. A nekaj,
po temačnem hodniku se plazi,
z rokami po tleh tolče
in kot vrag grozeče piha!

Plazeča prikazen,
pred vogalom se ustavi,
le glavo pomoli...
...da opazim jo!

Kot sova glavo obrača,
pogled trepeta vzbujajoč,
a oči večkrat
na mojo desno usmeri.

Začutim, da
nekdo za mano stoji,
neslišno in nepokretno...
a ne samo to!

V dvorani spodaj, stoli plešejo,
lestenec, srhljive sence pošilja,
gromek smeh z vrha prihaja!

Obrnem se. Pred mano
postava v črnem, s kapuco na glavi,
in...koso v roki!
Da! To Smrt je!

Bela lobanja izpod kapuce,
srepo pogleda me
s koso zamahne...

Nov nagrobnik, sedaj
družbo ostalim dela,
pred dvorcem strahov!

16.12.2020

VRNITEV

Konec je potovanja,
po deželah neznanih,
zdaj vrnil sem se,
odkoder sem prišel,
v moj pravi dom.

Skozi vrata težka,
v sobano vstopam,
kjer žalost me pričaka
in spomini na čase davne,
ko tu sem še živel.

Tema in sivina.
Lestenec ne sveti,
pajčevina ga krasi,
prah po mizah se vali
in tišina se reži.

Še duhovi so zbežali.
Le kaj bi tu počeli,
ko nikogar nikjer več ni,
da strah v kosti bi mu nagnali.

Mesečina skozi pajčevine
korajžno se prebija,
do škatlice na mizi,
tam paličke čarobne so
in le ena je dovolj bila,
da svetlobo je prižgala
in sobano otoplila.

Sveče veselo že gorijo,
še sence so se vrnile,
romantično spet postaja,
ko glas stopnic naznanja
...vrnitev slave nekdanje.

20.8.2022

7.poglavje

PESMI
UPORA
IN
SVOBODE

na sliki: spomenik NOB v Gonjačah

Nekaj poezij na temo partizanskega junaškega duha, upora proti korona-fašizmu, desničarskemu in verskemu ekstremizmu, itd.

Leto 2020 nam je postreglo z neupravičenim omejevanjem svobode zaradi korona natega. Želja tedanjih oblasti po avtokratski nadvladi, obenem pa skorumpirana opozicija, ki je pokazala popoln odklon od pravega slovenskega svobodoljubja; je bila povod za nastanek prenekaterih uporniških pesmi. Nekaj od teh je v tej zbirki.

PARTIZAN

Le kje spomin je nate,
tebe, ki svobodo in
domovinski čut v sebi nosil si,
življenje lastno žrtvoval si!

Padel za Slovenijo si,
za Svobodo in družino,
v kar verjel si,
ker v nas zaupal si!

A kje mi danes živimo,
da spomina nate,
premalo hranimo,
v duši in srcu našem?

Podlegli domoljubom lažnim smo?
Pokleknili pred floskulami aktualnimi?
Zastrupili se z lažnimi vizijami?

A Ti, pravi Heroj,
v mrazu in lakoti,
vročini in žeji,
proti morilcem narodov
korajžno boril si se!
Za nas!

Rdečo zvezdo nosil si,
simbol svobodnega človeka,
s ponosom duše svobodne,
upanjem v srcu Ljubezni,
z njo tudi zmagal si!

Partizan!
Naj tvoj duh večni
bodri in opogumlja nas,
naj poezije soborcev,
krepijo srce in dušo našo,
da slavo boja herojskega,
nikoli ne pozabimo!

Duh Tvoj v nas še živi,
in živel bo za vse veke vekomaj!!

SMRT FAŠIZMU - SVOBODO NARODU!

24.7.2020

DUH PARTIZANA

Zazrt v zvezdo rdečo,
ki na spomeniku slave junaške,
herojev padlih za svobodo,
v nebo ponosno žari.

Razmišljam. O duhu
partizanov in slavnih bitk,
o dušah Svobode,
o herojstvu narodovem.

Zvezda rdeča.
Simbol človeka,
ki z lastno krvjo,
za svobodo se boril,
suženjstva se znebil.

Le kje danes, o partizan
tvoj duh je končal?
Glej, kaj dogaja se:

Fašizem glave spet dviga,
ljudstvo zaslužniti hoče,
človeka in svobodo
z iglami v grob poslati!

Vrni se duh partizana,
da tirane odstranimo,
svobodo si povrnimo
in življenje ohranimo!

Naj puška ponovno zagrmí,
sovraga iz dežele prežene,
kvizlinga v smeti odvrže,
slavo naroda povrne!

30.7.2021

HLAPCI ELITE

Za drobiž sramoten
dušo vragu so prodali,
razum v pozabo pregnali,
da Svobodo bi pokončali!

Strah jih je! Močno!
Prebujanje duš poštenih,
plamen Svobode in žar Ljubezni,
to zanje nevarnost huda je!

Le kaj vse bi naredili,
da ugodili bi eliti temačni!
Da malhe bi si napolnili,
ljudi zaslužnjili
in s krvjo se napojili!

Prebrisani a neumni!
Tako neumni in slepi,
da končne usode lastne
videti nočejo!

Duše prodane,
pohlepu zapisane!
Svetlobe videli ne bodo,
niti bogastva nabranega,
saj ostalo vse bo tam,
kjer njih več ne bo!

A dan jim zadnji bo spektakel,
ko civilizacijo pohlepa in laži
Ogenj Pravice odpihnil bo...
...z njimi vred, v temo pekla!
Ura odbija. Nebo grmi!
Le žarek majhen,
skozi temo se prebija,
konec Kali Yuge Časti!

16.7.2021

p.s. »Kali yuga« - Doba kaosa

PESEM SVOBODE

Zadoni naj pesem slovenska,
čez griče in gore,
od morja do jezer,
iz gozdov in poljan!

Naj sliši se duša
ljudstva svobodnega,
v krik Svobode!

Beži naj sovražnik,
ki deželo našo
zatreti hoče,
srca naša umoriti želi!

Zapoje naj pesem svobode,
naša pesem,
pesem vseh narodov sveta!

Zadoni naj!
Do nebes in pekla!
Svobodo povrne nam,
vsem narodom sveta,
kot Pesem 14.divizije!

Bežal bo morilec našega naroda,
ljudstvo slavilo bo,
v slavi prednikov herojskih,
teh, ki življenja lastna,
za človeštvo dali so!

Ne smemo dovoliti,
da fašisti uničili bi nas!
Rdeča zvezda,
zvezda svobodnega človeka
tudi v meni žari!

Mogoče padel bom v boju,
a ne bojim se tega!
Za Svobodo se življenje
tudi žrtvuje!

16.11.2020

VOLITVE (govno)

Spet na vratih je kraval,
ko med in mleko plehko
spet cedila bosta se,
iz ust večnih lagačev
in norcev pomagačev!

Novi in stari obrazi,
v pohlepu brezkončnem,
naivnežem pamet solijo,
da iluzijam spet sledijo!

Le kaj storili ste do sedaj?
Novi, stari, levi, desni,
iste barve ste vi vsi,
kot govna vaša,
po kateri dežela pod gorami,
po svetu močno zaudarja!

Le lastna rit vas briga,
da govna polna bo,
kot duša vaša usrana,
ki Temi je prodana!

Srečo veliko še imate,
da Čreda vam še sledi,
neumno in slepo,
saj misliti ne zna!

Ni čudno torej,
da v maloro vse leti,
skupaj z ljudstvom vred,
saj drugega zasluži si ne!

Krog se spet zavrti,
enkrat levo, enkrat desno,
ob koritu vedno istem,
v hramu polnem govna!

A upanje obstaja še,
da biser najde se nekje,
ta, ki kot govno pač ne bo,
ampak človek pravi bo!

5.2.2022

POHLEPNI VELJAK

Prišla tudi tvoja ura bo,
ko zapustil svet ta boš
in bogastva minljiva,
nakopičena v pohlepu
nebrzdanih želja in iluzij!

Le kaj ti vse to bo,
tam, kjer vrednote prave
dejanja duha štejejo,
na tehtnici Pravice,
ki denarja ne pozna?

Kakšen izgovor boš imel,
ko izstavljen ti bo račun
za zlorabo sposobnosti dane,
te, ki človeštvu služila naj bi?

Hotel si vse več imeti,
na žrtve se oziral nisi,
krivice drugim storjene
s posmehom si slavil!

Štel si milijone, milijarde,
iluzij na papirju zapisanih
v kovino vklesanih,
a za dušo nepomembnih.

Sedaj si tu.
Pred grobom izkopanim.

Za kesanje ni več časa,
le spoznanje kruto
ob kupu denarja,
ki tu bo ostal,
saj s tabo ne bo šel!

10.10.2021

8. poglavje

GORIŠKA BRDA

in pesmi v

briškem dialektu

GORIŠKA BRDA (oda domačim krajem)

I . O dežela blažena!

Pravijo, da druga Toskana si,
a lepša in čarobnejša od nje si!

Toplo sonce boža tvoje
očarljive griče in vasice,
nežni vetrovi Jadrana
dišave Mediterana podarjajo ti!

II . O prečudovita Brda!

Ko spomladi cvetijo češnje,
odeneš v belino se kot nevesta.
Ko jeseni vinogradi
porumenijo in pordečijo,
takrat oljke dozoriijo, in zdi se
kot v pravljčni deželi bi bili.

III . O garaška zemlja!

Ti, polna pridnih rok,
polna žuljev Brik in Bricev,
ki to deželo v biser
kulture krajine spremenili so!
Češnje, grozdje, oljke,...
to plodovi trdega dela so!

IV . O svet kulture!

Dežela pesnikov, slikarjev,
pevskih zborov,....
dežela Alojza Gradnika,
katerega besede, grb občine bogatijo,
globoko v srcu in duši slavijo!

V . O dežela dogodkov!

Brda, tam kjer se vedno
veliko zanimivega dogaja,
kamor trume turistov
iz vseh koncev sveta,
čar Brd privablja.

VI . Vse to in še več,
veliko več,....
prelepa Brda nudijo!

Brda – preljuba mi dežela!

2.1.2021

PETERNEL

Prelepa vasica sredi s soncem
obsijanih briških gričev,
kjer žuboreči Kožbanjšček,
napoleonovemu mostu veselo prepeva,
kjer vinogradi in gozdovi
idilično krajino krasijo.

A nekoč drugače je bilo.
Idilo zamenjalo je gorje,
pesem ptic preglasili so streli,
modro nebo se v sivino odelo,
mir se vojni je umaknil.

Sovražnik neizprosno krut je bil,
demonško nečloveški, kateremu
maščevalnost zapovedana je bila!

Prišel je dan groze in žalosti,
ko nedolžne duše v bajto strpali so,
na ogaben način jih žive zažgali!

Kriki groze, molitve, jok otrok,
ki mater v strahu oklepali se,
matere, ki vse dale bi, da rešile
življenja bitij, katere ljubeče rodile so!

Le zakaj vse to?
Le zakaj tako kruta smrt?
Le zakaj toliko žalosti in groze,
doletelo, to nekoč veselo dolino?

Ne bomo, ne smemo,
pozabiti na grozote,
katere je okupator brez srca,
izvajal nad nedolžnimi ljudmi!

Ne bomo pozabili,
na vse trpeče civiliste,
na matere jokajoče, katere
v upanju na čudež
objemale lastne otroke,
te, ki v smrtnem strahu,
z upajočimi očmi,
lastne matere proseče gledali so!

Ne bomo pozabili!

SMRT FAŠIZMU – SVOBODO NARODU!

30.11.2020

SABOTIN

O, Sabotin!
mogočen očak,
ki doline obvladuješ
in razglede nagrajuješ!

Kraljuješ nad Gorico,
kjer ponosni grofje
nekoč vladali so.

Spogleduješ se z goro,
kjer Božja Mati kraljuje,
Tvoja zaveznica.
Občuduješ morje,
ki blizu ti je!
Morje Adriansko!

Občuduješ Kralja,
Veličastnega Kralja,
boga Triglava,
boga Slovanov!

Nad najlepšo reko,
modro Kraljico,
zrastel si!
Soča ljubi te!
Vedno te je!
Vedno te bo!

Preživel kruto si vojno,
hude bitke so tu bile!
A ti si ostal,
in boš obstal!

Z granatami ubijali so te,
s plinom zastrupljali te,
s kriki umirajočih,
pečat pekla,
hoteli dati so ti!
Ni jim uspelo!
Ni si se dal!

Neuničljiv si!
Burja, nevihte,
potresi,...
uničiti te hočejo,
a ti se ne daš!

Trden kot skala,
iz katere si zgrajen,
uničen ne boš,
ker ne moreš biti,
zanje si premočan!

Prepojen s krvjo,
človeških morij,
nore preteklosti,
se ne daš, še več:

Življenje podarjaš,
tako človeku,
kot ostalim bitjem Narave!
Vedno si bil tak, vedno!,
a drugi do tebe ne vsi!

Minila bo žalost,
minila bo tragedija,
veselje vrnilo se bo,
ko v Tvoje kraljestvo,
ponovno vrnemo se!

Srca naša živijo s Tabo,
ti naš Sabotin si,
vedno naš boš,
in mi Tvoji prijatelji večni!

Ponosno stoj pokonci!
Nikoli ne ukloni!
Ti si Sabotin!
Ti si nepremagljiv!

7.4.2020

(ena od mojih prvih poezij)

KLANEC CEROVO

Slavo v svet ponesel si,
s strašljivo se strmino,
katera pravi pekel
za začetnika je še.

Dve cerkvi ob poti,
začetek in konec:
ena naznanja izziv,
druga slavje slavi.

Dve pokopališči
z mogočnimi cipresami,
kolesarja strašijo,
ko srce mu divje razbija
in pljuča mu norijo.

Ne! Ni še čas,
za počitek večni!
Ne! Ne boš me ustavil
klanec mondeni!

Sape primanjkuje,
mišice bolijo,
srce razbija,...

Gornje pokopališče,
zadnji del...zadnji ovinek...
Gostilna na vrhu,
kot fatamorgana
najavlja in kriči:
USPELO TI JE!

13.6.2021

ROJSTNA VAS
(moja prva poezija v briščini)

S'dim an ghlad'm
vas, čeke sm s rodiu,
ku mulo kažine zghanju
an hitro rasu an s učiu.

S fadighu ražonj'rm
d kakw je cajt soje nrdu,
d tle ni več ku anjkrť,
d tw je njeki drugho zdaj.

Ki use je blo tle
u vasi, k anjkrť
je puhna bla žuljenja
an adna hiša ni bla prazna.

Vidm stare cajte, k zjutro
t'stari so šli dj'lt, mularija pa u šwlu.
Pod nwč so ukop zvajdli,
adni so pjeli, drughi pili,
treči s' tukli, u karte an moru j'ghrali...

K šnšurja konc je blo,
d'mu usi ukop so šli,
zoprli p'rtone...
an p'rtonu je blo cajhn tek'rt!

Ja, p'rtoni...
trkaj ku Imjenje jh j mjlo,
vrjetno d ubedna vas ne!

D,n's...
P'rtoni so ostali,
aldi skor več ni,
hiše so prazne, mučijo,
po ghasi udebnegha ančjr,
strj'he s' posujv'jo,
korci an rajh po cjsti s' v'li!

Ormaj, dolanji konc je šu,
ma spomin je ostau,
n dušu vasi, k je več ni!

27.4.2021

ČUDNA KLAPA

Z Brd ghor sm prblodu,
cjestu dughu sm prwozu,
d tw klapu zdaj bi ghladu,
tkw čudno, ku oni mene zdaj.

Bježi vjedt ki še dns bo,
k u tubo boj pihali,
an n tamburje ropotali,
d an šanšur še velik bo,
d še ghrabci si boj smjali.

Me rekla wna je tm,
kakw fajn ta klapa je,
d že vidu bom use tw,
d še spat n moghu bom!

Rjs, d še kakw ma prau,
an že šenjo sm poslau,
če ghor u n'bwo, d ja,
use dobro si konča.

Ma oštja kaka mona sm,
d škontam n usegha ukop,
sj č bi, skapjeru bi,
d fajn so rjs ti aldje,
an d vselo rjs še bo,
pa č baldorja tut še bo!

Ma zaki buleta zdaj u mene,
u tubo zčnita hitro piht,
po tamburju rwšt z roku,
pojet an plast začat,
čene škalonja še ratala bo!

Ben nu.
Sm povjedu moje sm use,
pa č je praw komu al ne,
važno d fešta tprava bo
an usi dobro s bomo mjeli.

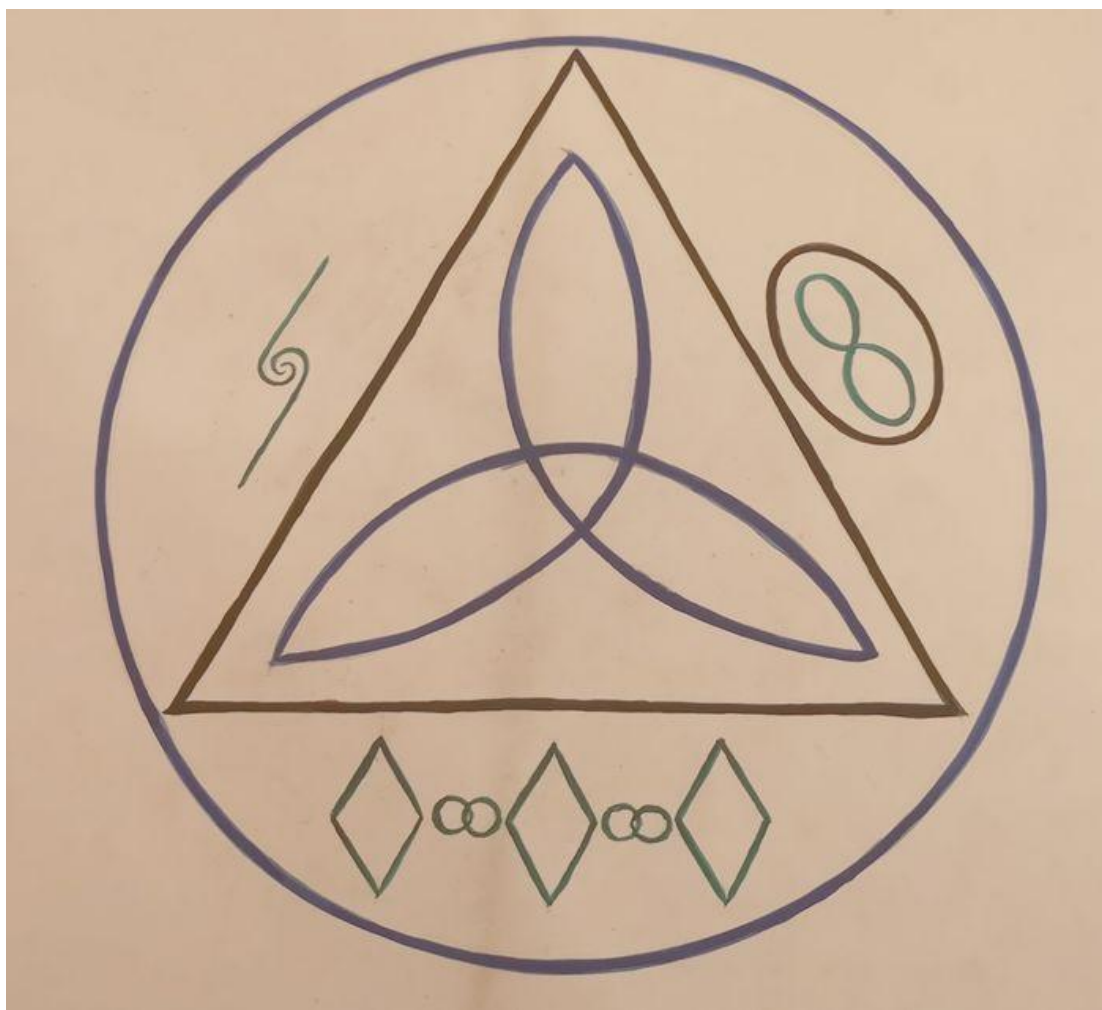
5.5.2022

(poezija je bila napisana za recital na prvem srečanju sorodnih duš, v Račah, 7.5.)

9. poglavje

ATLANTEA

(domovina moje duše)

ATLANTEA
(oda pradomovini)

S templja na gori,
s ponosom v srcu
in radostjo v duši,
hvalnico ti pošiljam!

Tebi, o domovina,
ena in edina,
kjer moj dom
edini pravi je,
tam, odkoder sem prišel,
tja, kamor vrnil se bom!

Minili so časi davni,
ko zatirana si bila,
ko uničenje silovito,
v pozabo veselja
te kmalu bi pahnilo!

A kot ognjeni Fenix,
iz pepela razdejanja in gorja,
odločno dvignila si se,
in močnejša postala si!

Da! Močnejša, svetlejša,
kot nikoli še doslej,
in slavo moči brezmejne
v galaksije daljne ponesla si!

Blišč in moč tvoja
v vesoljih mnogih,
znana mnogim je;
enim kot mitska legenda,
drugim kot jasna realnost,
a vedno kot moč zmagovita!

Trepet za sovražnike,
nada za prijatelje,
navdih za umetnike,
...vse to si postala.

Imen mnogo imaš,
kot zvezd junaških,
ki v venec slave žareče,
pletejo vrline ljudstva,
ki tvoji stvarniki so!

O, Atlantea,
domovina mi preljuba!
Spomini k tebi vračajo me,
hrepenenje mi srce navdihuje,
pripadnost mi dušo povzdiguje,...
...to domoljubje pravo je!

Ponosen nate,
na brate in sestre,
ljudstva božanskega;
veselim se dneva,
ko ponovno vrnem se
in misijo novo začnem!

Slava ti, Atlantea!

27.11.2021

POTOVANJE

.....Odhod.....

Nežne so vibracije simfonije,
ki skrivajoč silo orkestra ,
v nebo odločno dviga nas,
tja, do obronkov obzorja,
in v neskončnost prostora.

Že belina oblakov je pod nami,
meja modrine pa za nami,
skrivnost temine pred nami, ta
ki z biseri neskončno je bogata.

Simfonija zvezdne moči ne pojenja
čarobna modrina vse manjša postaja,
v slovo ji pomahamo,
še čas je za zahvalo:
"Nasvidenje!
Domek nam začasni,
hvala za vse nam dano!"

Oči se zaskelijo,
solze posvetijo
in že je več ni!

.....Prehod.....

Tema je okoli nas.
Posejana s kristali
v morju neskončnem,
harmonije čarobne...

A tudi to mine.

Objame nas svetloba,
ta, ki drugačna je:
divja in grozeča,
okoli nas ovija se,
in vrtinec ustvarja!

V tunelu svetlobe,
v strahu skozenj hitimo
in čakamo, da bo minil,
ta preplet prostora
...in...časa!

.....Prihod.....

Hitro je to minilo
in temina se je povrnila,
v prostranstva neskončna
in pričakovanja nam sijoča.

Spet nežna simfonija
in pogled na utripa polne lučke,
te, ki k nam prijateljsko hitijo,
da družbo nam podelijo.

Spremstvo. Nismo več sami!
Prižigajo nam lučke barvite,
v pozdrav nam predobro znan,
in mi njim, ponosa polnega odzrav.

V daljavi nekaj zelenega se bliža,
kot sfera magična okrogla,
vse večje in svetleče to postaja,
in skrivnosti njene nam razdaja!

Barve njene so čarobne:
zelena, to kraljica je dežel,
modra, to vir je življenja,
rumena, to navdih za um pravi je.

In vse večja ta postaja,
kot solze sreče v očeh,
kot utrip hrepenenja v srcu...
in domotožja konec je!

Oblaki ljubeče objamejo nas,
pod nami obrisi dežele preljube,
poljube neskončne pošiljajo nam
in vabijo, da ustavimo se.

Konec je simfonije.
Mirovala zdaj bo zvezdna moč,
ki pripeljala nas je sem nazaj,
kjer glas nam dobro znan,
pesem duše poje nam:

“Dobrodošli spet doma!”

6.1.2022

KO ODO SI ZAPELA

Še zdaj v duši mi odmeva,
dan, ko v dvorani prepolni,
Tvoja pesem je zadonela
in srca naša so vzkipela,
...ko odo si zapela.

Glas božanski Lepote Tvoje,
predramil nam je močna čustva,
da le stoje, poslušali smo te,
...ko odo si zapela.

Solze ponosa v očeh,
ob mislih na kitico slavno,
katero tako čarobno si odpela,
kot pletla bi venec slave večne,
v čast zvezdam žarečih,
v boju za svobodo svetlečih...
...ko odo si zapela.

Ko dvignil se prelepi je Tvoj glas,
obnemel sleherni je drug glas,
le pogledi solzni so ostali
in z lepoto Tvojo očarani,
...ko odo si zapela.

A vrnil se lepi bo ta dan,
ko pred Lepoto Tvojo nežno
spet ponosno bom stal,
s solzami radosti v očeh
in s hrepenečim srcem,
zaljubljeno poslušal Te,
...ko odo boš...spet zapela!

8.2.2022

NA ZVEZDNEM VRTU

Skozi vrt prelepi
vije se zlata potka,
po kateri Ti stopaš,
med cveticami dehtečimi.

Nežne vonjave vabijo te,
da ustaviš se ob njih,
in z očmi čarobnimi
ljubeče objameš jih.

Le kakšen spokoj
spremlja na vrtu te,
ob kamnitem gradu,
kjer domovanje tvoje je,
tu, na Zvezdni gori.

Prelep dan sedaj imaš,
še oblaki so se poskrili,
meglo v daljavi odpihnili,
da Piramido bi razkrili.

Zazrta tja v daljavo,
kamor misli Tvoje že hite,
k nekemu, ki te ljubi,
na planetu daleč stran.

Le kdaj se vrnil bo,
z misije že končane?
Le kaj postoriti še mora,
da objela ga končno boš?

Dan se že poslavlja,
zvezde na nebu svetijo,
ko z rožico prelepo
in upanjem v srcu,
dušo njegovo objemaš.

Nesmeheš se,
saj dobro veš,
da vrnil se bo!

Izza piramide mogočne,
dvigne se plovilo ponosno,
le zablesti se še
in švigne na dolgo pot!

Solzica upanja,
in misel, kot utrinek
v veselje širno poleti:
»Srečna bode naj vam pot,
ljubega pripeljite mi domov!«

5.3.2022

JUTRO V ZALIVU MAGIJE

Kako strma sta klifa dva,
da zaliv, v meglo skrit,
z objemom mogočnim,
ljubosumno skrivata ga.

Komaj dani se že,
ko v daljavi še grmi,
in žarki nežni, ljubeče
božajo zaspane meglice.

V spokoju jutra,
kjer le šepet skrivnosten
bitij prebujajočih se razlega,
dve postavi ponosno stojita.

Vsaka, vrh svojega klifa,
zvezdo pozdravita,
njene žarke počastita
in pesmi se radostita,
te, ki iz ust svečeniških,
čez obzorja poletela bo.

Nežni glas ponosne Svečenice,
v plesu barv jutranjih meglic,
Odo Atlantei veselo naznani;
glas predanega Svečenika,
z blagoslovom Morja Miru,
čez obzorja širna
do mesta jo podkrepi!

Oda domovini zdaj doni,
dan v Svetlobi se budi,
kot hrepenenja naših src,
na planetih daleč stran.

Vzšla zvezda je atlantejska,
nov dan je blagoslovila
in ljudstvo pozdravila,
to, ki med zvezdami blesti!

Dobro jutro, Atlantea!
18.4.2022

BOBNI BOBNAJO

Pesem bobnov sredi noči,
širi se ritem Vesolja
po globinah duš in srca,
do planeta daleč stran,
v galaksiji srebra.

Bobnajo. Tako močno,
da čas ustavil se je
pomaknil se nazaj,
zakonom fizike se režal,
s prostorom se poigral.

Le kje končalo je
minut petnajst,
teh, ki ure so postale,
ure snidenja v radosti
in zmagi dokončni
ter objemih neskončnih!

Razdalje, leta svetlobna,
le iluzije nepomembne,
za vedno so postale!

Bobni bobnajo.
Resonirajo v povezavi,
združujejo v ljubezni,
zavezništvo krepijo,
ter sij, planetov dveh.

Bobni bobnajo, zdaj,
...na obeh straneh!

15.5.2022

SIROTA NA KROVU LADJE

Prepozni smo bili,
za premnoge duše,
na planetu sreče...
tega, ki ga več ni.

Bogovi nismo še bili,
iz pekla smo komaj izšli,
da drugim bi že pomagali
in upanje novo jim nakazali.

Trlo se preživelih je
po hodnikih naše ladje,
ko s poveljstva bojnega,
na obhod se odpravil,
da reševalce bi pozdravil.

Prizori srca ganečih:
bolečine strtih src,
solze žalostnih duš,
a vendar upanje svetlo,
v družbi naših klenih duš.

Iščem in iščem
vodjo reševalcev,
mojo Najdražjo,
neutrudno in srčno
svečenico Atlantee.

Ob deklici žalostni sedi,
jo objema in tolaži,
bitje to nesrečno,
ki svojce je izgubila,
v katastrofi prehudi tej.

Ustavi se moj korak,
k obema pristopim,
da v žalostne oči se zazrem
in s sočutjem se ji posvetim.

Dvigne se obrazek mali,
s solzami v očeh pogleda,
proseče, a z zaupanjem
objame naju dveh,
trdno in odločno,
kot čutila bi, da
starše nove je dobila.

Živela srečno še dolga leta,
v družbi srčnih je ljudi,
razigranih vseh otrok,
na planetu lepote in miru,
na slavni je Atlantei.

Minili že dolgi so eoni,
od snidenja zadnjega takrat,
ko vsi skupaj objeli smo se,
v upanju, da še kdaj bomo se.

21.5.2022

opomba: gre za spomine iz predzadnjega življenja, ko sva z Najdražjo posvojila siroto iz planeta (kolonija), ki je bil uničen zaradi padca asteroida.

10. poglavje

OSTALE

PESMI

na sliki: Goriški grad / Castello di Gorizia

Gre za poglavje z zbirko pesmi iz različnih obdobij, ki pa nekako niso našle mesta v preteklih poglavjih.

Na sliki: vas Gonjače v Goriških Brdih

NOČ RAZODETJA – I.del (Ples v gozdu)

Na jasi sredi gozda,
ob ognju magičnem,
pod zvezdnatim nebom,
skupaj vsi plešemo.

Mistična energija
duš prebujenih,
portale skrivnostne
na stežaj odpira,
pot Svobode tlakuje
in Ljubezen časti!

Stoletja so minila,
življenja prejšnja,
ko nekoč že vsi
skupaj smo bili.

Vrnili smo se!

Močnejši v Spoznanju,
bogatejši v srcu in duši,
energijo novo slavimo,
skupaj se veselimo.

Nikoli več
dovolili ne bomo,
da zaradi Resnice,
ki v duši nas slavi,
zaradi Ljubezni,
ki v srcu nas časti,
zaradi Znanja,
ki nas krepi,
končali na grmadi bi!
Nikoli več!

Ogenj veselo gori,
petje nežno doni
in ples se vrtil...
v noč magično,
ki dolga še bo!

To prvi del je bil.

7.11.2021

NOČ RAZODETJA – II.del (Razodetje večne Ljubezni)

Odpeljala me je
na samotni kraj,
da razodela bi mi
Resnico veličastno:
resnico Ljubezni večne!

V daljavi petje sliši se,
duš naših slavečih,
ko iz zvezd svetlečih,
melodija nežna se spusti,
v objemu naju spoji,
in Razodetje Ljubezni večne,
v Radosti se zgodi.

Zvrstijo se spomini živi,
na življenja pretekla,
kot tudi sedanje še v teku
in prepletu dogodkov usodnih.

Solze radosti in žalosti
skupaj so zaplesale
ob podoživljanju trenutkov,
ko življenje in smrt,
združevala in ločevala
skozi stoletja naju sta.

Čutenje duše Njene,
objema in poljuba
ljubeče Elisabette,
nikoli tako močno,
na svetu tem še ni bilo.

Radost neopisljiva,
katero le duša pozna,
solze sreče neskončne,
ko z glasom duše Njene
Razodetje Ljubezni večne
sporočila je:

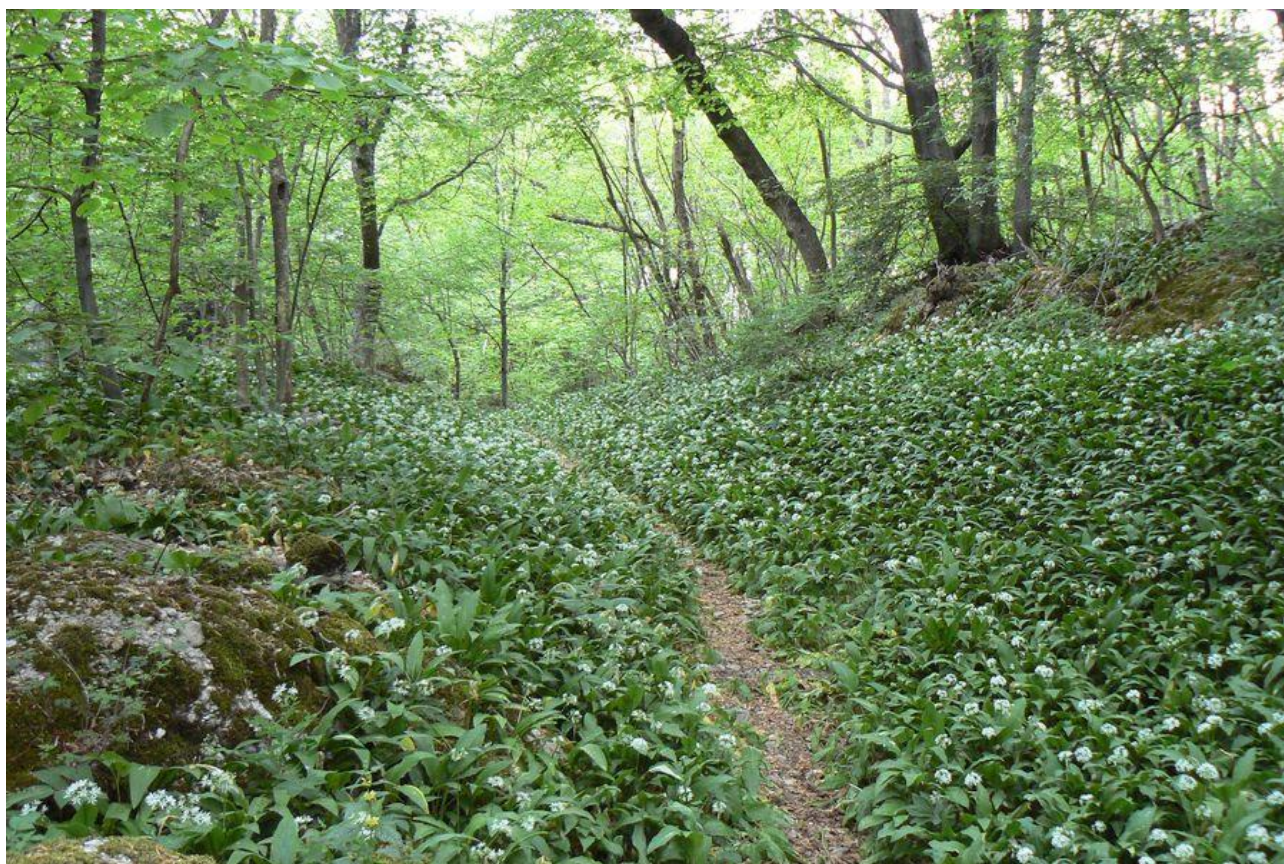
»To zadnje je življenje,
ko ločena sva bila,
v obliki nama skupni,
ko le z dušo neminljivo
ostala skupaj sva!

Poslej drugače bo!
Za vedno skupaj,
v Ljubezni svetleči,
in v vrtincu Radosti
postala Eno bova! «

Solze Radosti neopisljive
umirile se še niso,
ko duša Njena ljubeča,
spomnila na obljubo me je!

To drugi del je bil.

7.11.2021

NOČ RAZODETJA – III.del (Obisk pri čudoviti duši)

Obljuba dela dolg,
izpolniti nama ga,
v veselje nama bo!

Gozd magičen zapustiva,
v mesto daljno se zapodiva,
na krilih duš poletiva,
da ljubezen podariva,
duši svetleči čudoviti.

Na cilju sva!
V skromni sobi
nekdo za mizo sedi,
kot čakala nekoga bi,
v noči magični tej,
ki le Ljubezen slavi!

Iz duše Njene velike
Svetloba močna žari,
polna Spoznanj in Resnic,
tako žalostnih kot veselih,
Ljubezen božansko slavi!

Približava se ji.
Iz najinih duš
ji misli in želje prelepe,
ter zahvale iskrene
na oltar duše položiva;
energijo in moč Vesolja,
zaščito in Ljubezen Boginje,
v objemu Radosti ji podariva!

O, duša čudovita!
Veva, da prebrala to boš!
Veva, da prepoznala se boš!
Naj ti darovi najini
na poti duše Tvoje
služijo in varujejo,
Tebe in bližnje!

Rada te imava!
Tvoja večna prijateljca,
Borut in Elisabetta

To zadnji del je bil.

7.11.2021

ATLANTIDA

Pravijo, da potonila si!
Mogoče res je,
saj človeška pokvarjenost,
uničiti hotela te je!

A vedi,
pradomovina moja,
tam, kjer duša moja,
rojena je bila,
Ti vrnila se boš!

Zasijala ponovno,
močnejše kot prej, saj
dvignila iz oceana arogance,
veličastnejša kot prej boš!

Kraljestvo veličastno,
neskončno slavljeno bo,
moč duhovna Tvoja,
galaksije prebudila bo!

Iz oceana pozabe,
Tempelj Boginje, dvignil se bo,
v blišču , Resnici in Pravici,
Svobodo in Ljubezen prinesel bo!

Dvigni se, večna slava!
Zagrmi naj Tvoja moč,
zahrumi naj Tvoj glas,
da do poslednje galaksije,
čulo prodorno se jo bo!

2.8.2020

NEVIHTA

Črni oblaki,
iz zapada prihajajo,
grmijo,
strele treskajo,
huda bo!

Burja,
na Nanosu rojena,
zaustavlja jih,
potiska jih nazaj!

Grozeče zunaj je!
Molite,
preklinjajte,
da toče ne bo!

11.7.2020

NA GRMADI SEM
(govor "čarovnice")

Oh, duše nesrečne!
V slepoti neumnosti vaše,
nasedli ste lažem,
resnico zavrnili ste!

Le kaj slabega storila sem vam?
Le dobro in zdravja želela sem vam!
Le Resnico in Ljubezen širila sem!

A vi, ...
na grmado me dali,
da v mukah umrem!

Neskončna je neumnost duše,
katera lažnim pastirjem je nasedla!
Sledite nekemu božjemu sinu,
ki dobro naj bi učil?
Ni videti tega!

Kdo v zločine te
pognal vas je?
Vaš bog?
Ta, ki iz dežele daljne
hinavsko in zlobno
prišlepal se je?

Ogenj gori in se dušim,
vsebolj vroče je!
Bodite preklete ovce neumne,
polne zla in gorja,
zaslepljene z lažmi!

Da, gorim,
v mukah,
a dušo mojo
nikoli ne boste imeli!
A vi, večno
v peklu sramote,
cvrli in trpeli boste!

16.10.2020

ZADNJI IZDIH

Končana je bitka.
Iz zasede smrtno ranjen,
mesto počitka zadnjega iščem.
Nikjer soborcev več ni,
da pomagali bi mi...padli so!

Pred mano gozd krasan,
v meglo misterije zakrit,
v pesem tišine zaviti,
to zadnji moj bo kraj.

Pod kostanj uležem se.
Močno krvavim,
pošle so mi moči.
Sovražnikov strup,
zahrbtno vbrizgan,
neumorno deluje,
smrt mu poveljuje.

Bolečine, te hude so.
Kri, zemljo mi napaja
in grob izkopava!
Žeja neznosna postaja,
mraz do kosti trese...
le kaj bi za požirek vode
in toplo deko dal!

Spoznanje, da konec je!
Le čakam še lahko,
da agonije konec bo
in...k Njej vrnem se!

Umirjam se, počasi...
bolečin je vse manj,
sončni žarki, skozi meglo
do mene prebijajo se,
telo umirajoče grejejo.

Čarobni so ti žarki!
Slabost in bolečine odgnali,
spokoj in radost podarili.
Vem, kaj dogaja se!

Pome prihaja, Ona,
Svetloba Ljubezni neminljive,
čar lepote in miru neskončnosti,
...Ona...ljubeča Mati Boginja!

Pomirjen postajam.
Z radostjo v srcu duše,
zazrt v krošnje dreves,
v svetlobo glorie čarobne,
v naročje se ji prepuščam.

Počasi, nežno, ljubeče,
v sen vse globlje tonem,
še zadnji vonj narave
vase povabim...zadnji vdih.

Ob zvokih pesmi prelepe,
barvitih žarkov Topline,
k svobodi na nebu,
oblaček majhen poleti...zadnji izdih.

21.8.2021

PISMO LJUBLJENI 2

Bila so 80-ta,
časi sprememb,
časi viher in
usodnih sprememb!

Padal je berlinski zid,
umirala je Jugoslavija,
Sovjetska zveza,
Varšavski pakt,
dneve zadnje,
odštevali so!

V tistih časih,
oba upornika sva bila,
svobodo iskala sva,
ljubezen našla sva!
Večno ljubezen!
Za "Železno zaveso"!

Ti upornica proti Zahodu,
jaz upornik proti Vzhodu,
a oba zavezana idealom,
skupnim idealom,
idealom ljubezni!

Časi spreminjajo se,
sistemi menjajo se,
ljubezen naša,
ostaja in se krepi!
Prava Ljubezen!

Elisabetta!
Ljubim te!

12.4.2020

V NJENEM KROGU

Iz brezna pozabe
spomini ven hitijo,
da skrivnost bi pojasnili,
o prepletu najinih poti.

Koliko je življenj
od takrat že minilo,
ko le eno sva bila,
v Objemu Svetlobe Njene?

S planeta na planet,
iz ene galaksije v drugo,
skozi mnoga življenja,
kot otroka se podiva,
in podporo si deliva.

Kot igra otroška,
skrivalnic polna,
nepredvidljiva
in skrivnostna,
kot Boginja, ta,
ki skozi te vrtince
naju vodi spet domov.

Da. Domov. K Njej,
v Njeno varno zavetje,
da odpočijeva si dušo,
na nov krog se pripraviva,
nato pa spet poletiva...

...v nov krog potepanja,
v iskanju eden drugega
in radosti objemov,
pod milostno roko
Boginje nam ljubeče.

Julij 2022

ZADNJI OBJEM

Kaos po deželi besni,
zastrupljeni umi norijo,
ples opojnih igrač
v prepad duše vabi.

Le kje končala si
v apokalipsi tej?

V temni noči,
skozi mesto hitim,
žive mrtvece odbijam,
do klinike se prebijam,
kamor vodi me neznani glas.

Dva demona na vratih
režeče se šopirita,
z gromkim smehom
mi grozita, vse dokler
jim glave ne odsekam.

Vstopim.

Predverje pekla je tu.
Divji smeh kreatur v belem,
teh, ki ljudje nekoč so bili,
sedaj le demoni brez duše,
ti, ki za talko te držijo.

Kundalini v meni se prebudi
in demone bele upepeli!
Zdaj svobodna ponovno si
in v objemu te držim.

A smeh turoben iz tebe prihaja,
solze kesanja po licih ti polzijo,
resnica kruta iz duše ti odmeva,
kot bitje srca, ki sedaj že pojenja.

”Otroče moje!
Le kaj si to storila,
da strup si dovolila,
da vate ti ga vstavijo?”

Žalosten je tvoj pogled,
in boleče je spoznanje,
da napako si storila,
ko njim si dopustila,
da smrt ti podarijo.

Objemam te. Jočem.
Proseče me gledaš,
iz oči ti ljubezen sveti,
ta, ki za vedno bo ostala,
tam...nekje...nekoč.

Ni več pomoči. Ugašaš.
Prošnje, molitve, magija...
prepozno za vse je to,
zadnja ura je odbila.

Tvoj objem popušča,
zapirajo se ljubeče ti oči,
te, ki do zadnjega diha,
življenje so slavile
in stvarstvo krasile.

Ugasnila si.
Objem je popustil.
Tvoje prelepe oči,
za vedno se zaprle, in
le nasmešek je ostal...
...ter solzica svetleča
na prelepem je obrazu.

September 2022

p.s. navdih sem dobil v sanjah, ki sem jih imel pred kakšnim mesecem. Sanje opisujejo smrt ljube mi prijateljice zaradi smrtonosnega cepiva.

PESNIK SE PREDSTAVI

Le kdo je ta,
ki na sliki, tako
skrivnostno gleda?

Ta, ki z besedami
žalosti in boja,
upanja in hrepenenja,
a tudi smeha in veselja
glave veselo vam polni.

Čudna je njegova duša,
začarana v zaljubljenosti,
zasanjana v čarobnosti,
katera neskončna je!

Čuteča je ta duša,
ki ob pogledu
na Lepote Stvarstva
razneži se in poezije piše.

Ta duša tudi delovna je:
kosa, kramp, lopata, macola,...
vse v roke prime in dela!

A Ta duša zelo besneča zna bit!
Krivičneže, podleže...namlatila bi,
sejalce vojnega gorja, pobila bi,
zatiralce uničila bi,
a zatirancem pa le pomagala bi!

Uporniška je ta duša,
na strani Svobode,
Ljubezni zapisana,
v morju poezije rastoča!,...

Da, zaveda se kaj sporoča!
A zaveda se, da slava komaj prihaja,
ko bo ob neizmernem Veselju
z Najdražjo v Večnosti zaplesala!

Tak je ta pesnik,
poznate ga!

19.10.2020

na sliki: avtor zbirke poezij, Borut Kumar

GORNIŠKA

Vije se strma pot,
tja, nad oblake,
nad širna obzorja
prelepe nam narave.

Koraki vse težji postajajo,
zraka vse bolj primanjkuje,
utrujenosti, videti ni konca.

Pljuča za zrakom hlastajo,
srce neumorno razbija,
um z dvomi se poigrava,
le duša krepka se ne da!

Ve, da zmore, da hoče...
zmago nad sabo slaviti!

Korak naprej in dva nazaj,
tak je pač vulkanski svet,
ki sprva celo nagaja, a
na koncu rad obdarja.

In pride trenutek krasan,
ko višje korak več ne gre,
saj tam le nebo in zvezde,
ob razgledu brezmejnem;
zmago veličastno slavijo:

»Na vrhu si!«

marec 2022

SONČNI ZAHOD

Še zadnji žarki sonca,
naše zvezde življenja,
svetlobe in toplote,
božajo deželo domačo.

Počasi zahaja,
kot krogla rdeča,
za gore veličastne
na počitek se vrača.

Valovi morja nežno bučijo,
ptice napeve zadnje žvrgolijo,
nežen vetrič s hribov,
cvetje na sen pripravlja.

V vasi se hrup polegel,
prve luči se prižgale
in iz miz je pridišalo,
ob soju zadnjih žarkov.

Rodil se jutri nov bo dan,
da zvečer v temi se končal,
kot življenje, ki pride in gre,
kot neustavljivo vrtenje
Kolesa življenja...v Harmoniji Vesolja.

13.7.2021

VAM, DUŠE EDINSTVENE
(poezija posvečena prijateljem in prijateljicam)

Čudna je ta družčina zbrana,
barvita, kot travniki cvetoči,
pojoča, kot ptice spomladi,
misleča, kot modrecev svet.

Le kje našel sem vas,
da pot mojo krasite,
s podobami narave veselite,
poezijami radostite,
izkušnjami bogatite!

Da. Malo tu, malo tam,
polovil sem vas (in vi mene):
delovna mesta nekdanja,
knjiga obrazov sedanja,
v krajih različnih
in dogodkih naključnih
...tudi usodnih.

Veliko je duš svetlečih
v krogu magičnem tem,
vsaka edinstvena,
na edinstvenih poteh,
ki z usodo,
takšno ali drugačno,
vozi se po njej.

Povezani v različnosti,
enotni proti krivičnosti,
po Svobodi hrepeneči,
v Ljubezni bleščeči...

Kot zvezde svetleče,
nebo skrivnostno krasite
in čar Stvarstvu slavite!

Vse to ste vi,
prijatelji in prijateljice!
Hvala, ker ste!

26.11.2021

NE BOJ SE SPREMEMB

Slišiš, ta nežni glas,
glas duše tvoje,
ki ljubeče vabi te,
da stopiš naprej, ven
iz kroga začaranega,
kjer mesto ti ni.

Česa se bojiš?
Da izgubila bi se
v temi noči
in novih iluzij,
teh, ki že sedaj
imaš jih preveč?

Le kaj laže ti um,
kaj pravi ti srce
in kaj duša ti veli?

A duša se krepi
in srce se veseli,
z dneva v dan močnejša,
za ljubezen se borita
in zmage se veselita!

Bojeviti um straši,
da le slabše bo,
pozabljajoč, da
le minljiv je,
kot strah in iluzije,
katere sam ustvaril je.

Zato,
ne boj se sprememb
na poti tvoje duše,
te, ki ljubezen je
in svetloba tvojega srca,
v novi zori tvojega sveta.

Premagaj strah,
le stopi naprej,
skozi vrata že odprta,
na novo pot življenja,
tvojega pravega čutenja.

September 2022

PISMO PESNICI

Le kaj s tabo je,
da vse manj
pesmi pišeš?

Le kje besede Tvoje,
polne modrosti,
končale so?

A duša Tvoja
tiho ne bo,
zagrmela bo
z besedami,
ki veličastne so!

Veselje in žalost,
življenje in smrt,...
iz besed Tvojih
v duše naše
prodirale bodo!

Tvoje besede
kot žarek sonca,
temo odstirale bodo,
včasih, tudi pot solzam
v prerorenje nakazale bodo!

Zbudi se in piši!
Naj glas duše Tvoje
zablesti in zažari,
Gradnik čaka Te!
Veseli smo Te!

Avgust 2020

PREBUDI SE, PESNICA!

Le kje končale so besede Tvoje,
te, ki dramile so nam dušo,
s hrepenenjem polnile srce,
ko novo pesem čakali smo?

Mar utihnili so odmevi,
odmevi duše Tvoje,
ti, ki še pred meseci
tako glasni so bili?

Mar navdihov manjka ti,
sedaj, ko tam veliko jih imaš,
tam, kjer pravljica je doma
in v šelestu listja ti donijo?

Čudno vse skupaj je že to,
na zmago Teme že skrbi
in misli skrbeče že kipè,
ko proti bregom se ozro.

Vem, da prepoznala si se,
v pesnikovi pesmi tej,
katero prijatelj piše ti,
saj vseeno mu zate ni!

Zato,
prebudi se, pesnica!
Naj pesmi Tvoje spet
do neba zadone,
v duše prihrume
in v srcih zasvete!

Predudi se, pesnica!
Naj Odmevi duše,
na krilih slave,
do neba polete!
Čakamo te!
Vredna si tega!

Oktober 2022

LET ČAROVNICE

Prihaja tvoja noč,
temna in misteriozna,
ko duška si boš dala
in v baldorijah zaplesala.

Le kakšno metlo boš izbrala?
Rumeno, zeleno, roza,...?
Barv kolikor srce ti poželi,
le idej zmanjkalo ti je
saj na sesalnik pozabila si.

Kmalu poletela boš,
na metli leteči izbrani,
po temnem nebu
v daljave širne,
...te noči prešerne.

A pazi vendar!
Noč svojo moč ima,
pravila prometna tudi,
zato upoštevaj vse to
in ne popivaj preveč!

Pazi se sosedov nevarnih,
da dol sklatijo te ne!
Saj veš:
puške, S-300, pa frače vsemogoče!

Vremensko napoved poglej,
da mokra postala ne boš,
in ne letaj previsoko,
da letalo ne pade dol,
z metlo tvojo vred,
tja, kamor treba ni!

Boj se megle,
tiste goste, ki
»s škarjami rezal bi jo lahko«
kot pravi nam Palček Smuk,
saj videla nič ne boš,
ker metla tvoja,
meglenk ne pozna.

Vesel in srečen let, želim!
Na praznik tvoj lepo vrešči,
da strah zaleze se nam v kosti,
ko kandelaber zamajal se bo,
saj v njega zabila se boš!

31.10.2021

VOLILNI KRAVAL!

Skrinjica skrivnostna,
spet veselo je odprta,
kot Pandorina stara,
škalonje je zasejala.

Jojmene, joj,
vse je ponorelo,
kot da k vragu
odletel bo ta svet,
za peščico norih teh,
ki večina le cirkusanti so!

Za listič ta nesrečni,
v boj se nekdo je podal,
"Za Slovenijo!" je kričal,
po stopnicah odfrčal
in v kabljih je končal.

Zdaj folk nestrpno čaka,
kaj zgodilo se še bo,
ko major v komisijo prileti,
korona-kažin naredi,
angele modre prebudi.

Še dolg bo ta dan,
ko po sedmi bo začelo,
štetje lističev nesrečnih,
po padcih in lažeh
baldorija šele bo.

V kleti znani vražji,
kopriv pekočih polni,

"Sadni jogurt band" že čaka,
da svetu pesem slavno bo zapel:
"Ukradene volitve" naslov je le-te.

Po sanjah dovoljenih
jutri bo nov dan,
ponedeljek mu je ime,
ko po starem spet bo šlo
in nič novega ne bo,
le govna še več bo.

24.4.2022

ZAHVALE

Vsem bralkam in bralcem na Facebook-u se zahvaljujem za vse spodbude, ki ste mi jih dali na moji pesniški poti.

Še posebej pa se zahvaljujem pesnici Mateji Potrč za spodbude in močno podporo pri nastajanju moje zbirke. Obenem pa ji želim veliko uspehov pri nastajanju njene zbirke odličnih poezij.

Posebna zahvala gre nadarjeni slikarki Andreji Svetlič za prostovoljno pomoč v obliki izdelave naslovnice in uvodne slike 1. poglavja.

Vorrei ringraziare anche l'artista Arianna Baratella per il suo contributo con il disegno artistico stile "gothic", per il Capitolo (Poglavje) 6.

Hvala vsem. Grazie a tutti.

Borut Kumar

Gonjače, 16.11.2022

